PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК III | ТРАВЕНЬ — MAY, 1962 | ЧИСЛО 5

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК III — ТРАВЕНЬ, 1962 — Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

MAY, 1962 — VOL. III

Monthly Publication — No. 5

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

З М І С Т

Квіти вдячности 1
Ой полети зозуленко 1
† Іларіон — Пісня мами 2
Карель Горки — Золоте серце 2
С. В. — Дніпрова Чайка 2
П. М-ко — Поезії вишеньок 2
Др. Павло Маценко — Люба Жук у Вінніпезі 3
З конвенції етнічної преси 5
Для таких хвилин 5
Галя Лазарук Гендерсон — Думки перлини в мамин день 6
Олександра Копач — Наталена Королева 7
Ольга Войценко — Передвісник світового конгресу 11
„К. С." Асоціяція Консументів Канади 12
Присутня — Заслужене признання 13
Дмитро Міщенко — Сіверяне 14
Halia Lazaruk Henderson — She Takes the Place of All Others 18
Elizabeth Belych — Women and Canadian Politics 18
Відділ для дітей 20
Маргарита Пилипчук — Моя Україно 21
Для наших господинь 22
Пров. з'їзд у Манітобі 23
При громадській роботі, (ювілейні свята, імпрези й інше) 24
Річні звіти відділів 33
С. Сенишин — Українська вишивка 40
Членство по відділах для журнала 41
Листування 1-стор. обкладинки.

На обкладинці — Божа Мати в головній абсиді. Малюнок з Собору св. Софії у Києві.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Посилаю дворічну передплату на „Промінь" і 3 дол. прес. фонд. Нетерпеливо жду кожного числа нашого журнала, а ще більше радію, коли його дістану. „Промінь" пригадує мені минуле, бо так колись нетерпеливо ждала на посилку „Жіночої Долі" з рідного Краю. З гордістю показую „Промінь" нашим співгромадянкам кажучи: оце журнал моєї організації, до якої я належу. Щасти Боже надалі.

Теофіля Дяковська, Ґримсбі Онт.

Журнал дуже мені подобається і майже в кожному числі є щось для мене корисне — чи то вишивка, чи припис. Бажаю найкращих успіхів і остаюсь з привітом.

Теодозія Стельмах, Дітройт

Радію кожним числом нашого журнала. Він являється великим гостем у моїй хаті. Було б побажанням, щоб наш журнал виходив два рази у місяць. Читаючи „Промінь" я маю нагоду познайомитися з працею по інших відділах Союзу по цілій Канаді. Як видно зо звітів, що подає кожний відділ, то безперечно треба ствердити, що наше жіноцтво по відділах Союзу віддає усі свої сили для збереження нашої Церкви, а це дуже похвально. Однак при тій праці ми не сміємо спинятись і забувати про нашу культурно-освітню роботу. Треба нам також підсилювати видавництво нашого журнала „Промінь". Посилаю передплату і скромну жертву.

Анна Шувера, Ґримсбі, Онт.

Заввага: Всі пожертви проголошені в іншім місці.

Скажу те, що з великою приємністю читаю журнал і при нагоді скажу, що такий журнал як „Промінь" повинен знаходитись в кожнім українськім домі. Бажаю великих успіхів.

Анеля Топоровська,
Пайн Ривер, Ман.

Висилаючи передплату на „Промінь" при нагоді долучую і на прес. фонд нашого журнала $3.50. Я вірю, що цей журнал дає велику користь нашому жіноцтву. Там є цінні матеріяли, як печиво, взори, які я особисто дуже ціню, писанки, за якими і англійці по всій Канаді питають. Чому кожній українці не читати „Променя"? Чому ми не маємо старатись, щоб „Промінь" виходив раз у тиждень так як „Український Голос"? В „Промені" читаємо як наше жіноцтво працює по цілій Канаді і з того користаємо та вчимось щось від інших. Варто читати наші з'їзди і що на них радять.

На мою думку було б корисно, щоб наша екзекутива відвідувала відділи. А то багато помагає подати пораду, підтримати на дусі — тоді і праця оживає і членство з більшим захопленням працює.

М. Ґулька, Вотерфорд, Онт.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Це число виходить побільшене на 8 сторінок. До редакції наспіло багато організаційних матеріялів. Хочемо дати всім місце. Долиси ювілейних святкувань, річні звіти, роковини, імпрези—все це цінні думки, цінна громадська праця. Деякі довші матеріяли приходиться дещо скорочувати. Осіб і відділи, яких матеріяли ще не поміщені просимо бути терпеливими — містимо за порядком так як їх одержуємо.

Редакція.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК III ТРАВЕНЬ, 1962 Ч. 5

Квіти вдячности...

„Не слід навчати ненависти до всього, що не своє, а слід навчати любити те „своє".

Н. Королева

Раз у рік повертаємо наше обличчя до неї, матері української. Намагаємось зобразити її духову постать. Хочемо бачити в ній ідеал матері вихователькі, хочемо шукати в ній опори на нашу сьогоднішню дійсність. Бо ніколи як тепер, аж до болю, не потребував світ — наш український світ широкоглядної, ідейної, свідомої та відданої вихованні родини матері.

Ми є тими матерями. Незабаром у нашу честь зарясніють залі Народніх Домів виступами в честь матері, дітей, молоді. Почуємо багато похвал за наші труди, за „недоспані ночі", почуємо привітання і признання.

Прислухуючись до думок, що проходитимуть на сценах, мало хто з нас не відчує, що ці слова відносяться прямо до нас; мабуть, що кожна з нас полине думкою і про свою матір. А варто б нам сьогодні спинитись самим над собою, над своїм материнством, поглянути також довкола себе, присвятити уваги нашим молодим матерям, заглянути в їх серце, побачити і зрозуміти ті проблеми, з якими вони зустрічаються день в день у своїй виховальній праці і що ми можемо зробити для них.

Час від часу летить і камінчик в наш город — терпке слово — мовляв, на вас матерях лежить обовязок навчити дітей мови, звичаїв, любови до свого рідного. Болюче вражає нас цей вислів: хоч гіркий він, болючий але правдивий. Скажете — не слід його сьогодні пригадувати. Ні, сьогодні більше як коли нам треба його ставити собі перед очі, щоб ми мали відвагу прийняти простягнені нам квіти вдячности — будь це дома, чи в громаді.

Маємо жіночі організації, одним із завдань жіночих організацій є плекати думку і давати провід молодим матерям у їх виховальній праці. Способи їх багаті, програма різноманітна. Ці організації слід нам підсилювати, щоб в них молоді матері могли знайти для себе зацікавлення та відповідну атмосферу.

Чи може українська матір вдоволятись признанням лише за „недоспані ночі"? Життя вимагає від неї признань у вищих завданнях життя. Українська матір в Канаді, та свідома матір є вихователькою свідомого суспільства. Свідома українська мати несе перед світом гідність свого народу, цілої своєї нації. Тому обовязком кожної свідомої матері є подбати про те, щоб її діти любили свій дім, народ, до якого належать, вивчали мову того народу, його культуру, цікавились його наукою, мистецтвом, літературою.

І тому, прислухуючись до признань на День Матері, хай перед нами зупиниться думка Ольги Кобилянської:

„Не важне те, що про нас інші думають, важне те, щоб ми могли про себе добре думати".

Ой полети зозуленько

Народня пісня

Ой, полети, зозуленько,
На зорі раненько,
Та й на моїй родинонці
Закуй жалібненько!

Сядь зозуле, край віконця,
Де мати сідає,
Із якого ненька мене
Щодня виглядає.

Облітай же, зозуленько,
Вишневий садочок
Та й принеси хоч квітоньку,
Хоч один листочок!

Ті грядочки, що копали
Мої ноженята
Ті квіточки, що садили
Мої рученята.

Скажи вісти і про мене,
Зозуленько сива,
Що дружину вірну маю
І долю щасливу.

ПІСНЯ МАМИ

Дитина спить, а понад нею
Літають Божі Анголи́,
Й ясно́ю піснею своєю
Вони їй мамою були...

Сирітка спить, а голос мами
Бринить їй со́лодко у сні, —
І линуть тихі райські ґами,
І чути а́нгольські пісні...

В сирітстві виросла дитина,
Й її покрила сивина́,
А пісня й далі все є́дина, —
Від мами рідної вона...

І в сні глибокими ночáми
Усе співають Анголи́, —
Вони й старо́му замість мами
За щастя зо́ряне були́...

І аж до темної могили
Бринять ті мамині пісні, —
Як мрії юні орлокрили,
Як ті надії на весні...

21.I.1961. † **Іларіон**

Карель Горки

Золоте серце

Від маленьку аж до старости було життя моєї матери безперервною турботою та надлюдським терпінням. Рік за роком крала собі з уст усміхи, щоб могла на вакаціях дати їх своїм дітям, як на тарілку дають пізний виноград. Мяким, трясучим письмом писала все на всі сторони і на віддаль 50 миль могла була відчути, котрій дитині недостає ґудзика. Радости, що їх наче білими голубками посилала в світи, верталися до неї назад зі зломаними крилами. Вона приймала з любовію все: біль і злидні. Рани гоїлися через ніч в її дивних обіймах, куди хлопці клали свою уперту голову, як безпритульні бурлаки шукають захисту. Сніг падав на голову, слово старости висіло на раменах як камінь, одначе мама не переставала любити. Щодня похоронила якусь надію і її душа подобала на цвинтар. Та мати все вміла знайти стежечку поміж старими гробами і тихо протиснутися до сонця, щоби урвати хоч промінчик світла для своїх дітий.

З чеського переклав: Богдан Заклинський

ДНІПРОВА ЧАЙКА

Майже непомітно минуло 100-ліття з дня народження талановитої української письменниці Дніпрової Чайки (правдиве імя і прізвище Василина Олексіївна Василевська а дівоче прізвище Березина). Народилась вона 2 листопада 1861 р. в селі Карлівці Анонівського повіту на Херсонщині в родині сільського священика.

Була вихована в глибокій релігійності і українському патріотизмі. Її твори підписані оригінальним прізвищем і поетичним псевдом — „Дніпрова Чайка" вперше появились друком в 1885 році, майже одночасно з творами Лесі Українки та Івана Франка. Лірика її творів відзначається багатством тем, поетичних образів та мотивів. Іван Франко та Леся Українка часто зустрічалися з Дніпровою Чайкою.

Дожила радісної хвилини проголошення незалежної Української Народної Республіки але пережила теж трагедію її упадку і загарбання Москвою. Ця трагедія як і тяжка фізична праця в Донбасі під большевицьким режимом зломили її фізично. Її зломив параліч, що прикував її на три роки до ліжка. Померла 13 березня 1927 року в селі Германівці на Київщині.

Перед смертю просила, щоб її похоронили поряд з українським композитором М. В. Лисенком. Її прохання сповнено й вона дійсно похоронена на Байковому кладовищі поблизу могили Миколи Лисенка.

С. В.

Поезії ніжних вишеньок і простих польових квітів,

Які наївними очками дивляться на чудний, непотрібний смуток людей... (О. Кошиць)

Це про надзвичайну творчість композитора Кирила Стеценка (1882-1922). Виняткову ніжність з глибоким відчуттям та з всеукраїнською проникливістю залишив композитор у своїх гармонізаціях колядок і щедрівок та особливо в творах для Української Православної Церкви. 40 років назад, в рік смерти, К. Стеценка весною і осінню 1922 р. написав два числа на мішаний хор „Милость спокою". В обох творах повно побожної українсько-пісенної краси. І яка шкода, що тих творів не виконується по наших церквах — вони ще не видані...

П-М-ко.

Др. Павло Маценко

Люба Жук у Вінніпезі

Піяністка Люба Жук з Монтреалу відвідала Вінніпеґ і в неділю 25-го березня 1962 р. в Авдиторії Клюбу УНО відбувся її концерт.

Самостійними піяністичними концертами український Вінніпеґ не може дуже хвалитись. Хоч є правдою, що на збірних концертах українці мали нагоду чути визначних піяністів аж включно до славнозвісної Любки Колесси.

Концерт Люби Жук відродив і зрушив приспану обставинами цікавість до гарного. Завдячувати це треба в першу чергу впорядникам того концерту і самій піяністці тому, що про неї, як діячку на культурно-освітньому полі, громадянство не раз мало нагоду читати в пресі.

Піяністка Люба Жук належить до останньої еміграції. Вона мала ще нагоду дихати повітрям рідної землі; перебула з родиною страхіття минулої війни, табори ДП і дістався до Канади із повним завзяттям віддалась науці. Закінчила вона студії на музичному факультеті університету МекҐілл і в Провінційній Консерваторії в Монтреалі. Будучи успішною в науці, мала вона там повну стипендію та велику нагоду бути студенткою мистецької кляси, яку веде світового імені піяністка Любка Колесса.

На конкурсі при закінченні цієї консерваторії, Люба Жук дістала нагороду з високим відзначенням. В тому ж році дістає вона стипендію Вілліс (Вілліс Піяно Сколаршип) для участи в літній школі „Оттер Лейк Сентер". 1957 р. Люба Жук студіювала на славній Міжнародній Літній Академії при Моцартеумі в Зальцбурзі, Австрія, а останні чотири літа була учасницею-стипендіянткою відомої в Канаді Школи Мистецтва в Бенф, Алберта.

Вже кілька років Люба Жук працює викладачкою на музичному факультеті університету МекҐілл в Монтреалі. Поза цю свою офіційну працю, Люба Жук в Монтреалі діяльна на музичному полі як солістка, акомпаніятор і педагог. Виступає на концертах, на льокальних і Сі-Бі-Сі радіостанціях і тим здобула собі пошану, признання й симпатію фахових критиків та публіки. Щиро віддає вона свій час і уміння студіюючій молоді та українській громаді. Відома її співпраця з проф. Нестором Городовенком та його хором „Україна". Читаємо й таке в дописові пані Марії Логуш, що „Наша талановита піяністка Люба Жук, що завжди є **незаступним організатором програми** (підкр. П. М.) і її підготовки, цим разом зробила оригінальну спробу, вплівши музичні фрагменти поміж одинокими читаннями, а саме виконання колядок „пастушками"... Дуже скромна, але надзвичайно ніжна мелодія сопілок виявила всю красу українських колядок..." (Новий Шлях, 7 квітня 1962 р. в дописі „Як Ікер гостював у Монтреалі".)

Люба Жук

Ця її громадська діяльність спричинюється й до того, що весною 1960 року Монтреальська Шкільна Комісія запрошує Любу Жук дати серію концертів для середньошкільної молоді Монтреалю.

В свої концертові програми для українського і особливо для канадійського й американського громадянства Люба Жук послідовно уводить твори українських композиторів. Цей вияв діяльності піяністки зокрема цінний і бажаний.

Попри принагідні концертові виступи, як про те згадувалось, Люба Жук часто виступає з самостійними концертами, які вже відбувались в багатьох містах Канади й ЗДА, а саме: в Оттаві, Торонті, Нью Йорку, Шікаго, Філа-

дельфії, Нюарку і др. Всі ті концерти були успішні. На виконавче уміння піаністки звернули увагу визначні українські музики та критики й подали свої думки в українській пресі. Всі вони писали про логічність, свіжість і переконливість темп виконуваних творів; у виконавчому арсеналі піаністки, на їх думку, попри блискучу техніку з мужньою силою удару співжили й доцільно вживались: співочий звук, ніжні піяна й туше, уміння створити акварельний малюнок, рубато в його широкому розумінні, як волю у виборі й поданні темпа, пристрасність у виконанні з майстерністю користування агогічними відтінками, які прислуговують до викликання музичним виконанням афектів — захвату, піднесення і др. Критики звернули також увагу і на надзвичайну пам'ять піаністки, та на подання нею правильного тонального малюнку з пластичним тінюванням. Все це разом, маючи в увазі перфектний педаль та глибоке розуміння нею творів при скромності й елеґантності піаністки, творить зовнішній і внутрішній (щодо інтерпретації творів) образ нашої артистки.

Програма концерту у Вінніпезі складалась з 9 творів: 1. „Рапсодія", оп. 79, ч. 1. Й. Брамса, „Метелики" (масковий баль) Р. Шумана, 3. „Баркароля" М. Лисенка, 4. „Маленька сюїта" Н. Нижанківського, 5. „Токата" В. Грудина, 6. „Соната, оп. 81а" (Ададжьо, Анданте і Вівачіссіменте) Л. Бетовена, 7. „Вальс, оп. 34, ч. 2" Ф. Шопена, 8. „Ноктюрн, ціс-моль" Ф. Шопена і 9. „Скерцо, оп. 31" Ф. Шопена.

Як видно з поданого, в програму входили твори великих романтиків: Бетовена, Шумана, Брамса й Шопена та твори українських композиторів: Лисенка, Нижанківського й Грудина. Українські композитори також належать до романтиків, яким в першу чергу є М. Лисенко. До нео-романтизму відносимо творчість Н. Нижанківського. Його „Мала сюїта", як думає В. Грудин, написана в дусі французьких імпресіоністів". Токата Грудина (по одному творові композитора тяжко означувати його напрямок), на нашу думку, також може бути віднесена до неоромантизму з нахилом до експресіонізму.

Чи вибір творів програми може бути образом її духового вияву, чи бажанням задовольнити романтичну натуру українських слухачів, лишається очевидним, що й саме виконування тих творів було переведене, як зауважує В. Грудин, „по своєму" (що зовсім зрозуміле), ліріко-романтично, на нашу думку, а М. Фоменко писав, що піаністка дала раду з програмою „як найкраще, зогрівши її сердечним теплом". Це і є та „глибока інтуїція" (О. Ю. Рудницький) всесторонньо освіченої піаністки-романтика.

Повагу й красу мелодій з масивною музичною побудовою твору, що поєднані з плідною фантазією та гнучким і своєрідним гумором, з прегарним піяно й бурливими зривами, при чудовому опануванні басів, почули ми у виконанні Л. Жук „Рапсодії" Брамса.

Р. Шуман, що писав для піяно новим щодо техніки способом, дав в скарбницю музичної літератури чудові й оригінальні твори. Одним з таких творів, в якому відчувається ще любимі ним твори Мошелеса, є „Метелики". Піяністка виконала цей твір своєрідно, перлистою технікою, викликаючи в слухача образи грайливости в танках, чи масових пересувань танцюючих лав на масковому балю.

„Баркароля" М. Лисенка, що скорше є піснею без слів, виконана ніжно й сердечно.

При виконанні „Маленької сюїти" Н. Нижанківського Люба Жук, попри перлисту техніку, виявила глибоке відчуття твору, майстерно малюючи короткі автобіографічні „листи" композитора. На нашу думку, частина того твору — „Зміст" вимагає ще глибшого вдумання.

В „Токаті" Грудина Л. Жук показала силу удару, чудове звучання басів, читкість ритмічну і вміння від прозорости й легкости попереднього й відмінного твору Н. Нижанківського відразу виявити інший світ. Це був зразок майстерної мінливості.

У великому програмовому творі, сонаті Бетовена, де частини її — прощання, відсутність і повернення — озвученні майстром щодо настрою. Л. Жук показала тут свій талан найповніше. Відмінності частин сонати, що творять в естетичному розумінні цілість, вимагають великої технічної вправности, глибокого відчуття доби й тому стилю. При виконанні сонати, авторові допису сплив образ колишнього пригороду Відня. Зацементована площа з криницею посередині, на розі типовий дім часів Бетовена й на ньому таблиця з написом: „Тут Л. Бетовен написав „Ероїку". Проти дому недовга вулиця, обсаджена чудовими каштанами, з назвою „Ероїка". А за нею „Стежка Бетовена". Нею любив ходити аж до її кінця на горбі Бетовен. З того горба він милувався чудовим краєвидом з Кльостернайбурґом в далині. . .

Л. Жук кольористично, темпово й чутт'єво змалювала всі частини сонати з найкращим відчуттям стилю.

Всі твори Шопена перенесли слухачів у світ слов'яно-французької елегійности. Тут були в слухачів зрушені почуття виразністю перлистих

З КОНВЕНЦІЇ ЕТНІЧНОЇ ПРЕСИ У ВІННІПЕҐУ

При кінці м. березня — 30 і 31-го відбувалась у Вінніпеґу чергова конвенція представників — членів Федерації Етнічної Преси в Канаді. Делеґатами на конвенції були редактори або видавці неангломовних часописів. Першого дня, конвенція відбувалась в одній із заль Роял Александра готелі.

Поза формальностями відкриття, в програму входили звідомлення з діяльности Федерації за минулих два роки та велись дискусії над проєктами і програмою праці на найближчі терміни.

На закінчення нарад того дня, відбувся вибір нового президента Федерації — ним став Бруно Тенгунен, редактор фінляндського часопису „Банаа Кана" з Торонта. Уступивший президент — суддя В. Дж. Линдал з Вінніпеґу. З українців до управи на слідуючу каденцію увійшли — др. о. С. В. Савчук, — касієр і п. І. Г. Сирник, редактор „Українського Голосу" — Журнал „Промінь" репрезентувала на конвенції його редакторка Н. Когуська.

Під час обіду першого дня конвенції промовляв до зібраних президент Манітобського університету, др. Г. Г. Сандерсон.

Вечером, 30-го березня, в будинку манітобської легіслятури відбувся семінар, який продовжувався цілий другий день в суботу.

На обіді в суботу, 31-го березня, гостем промовцем була пані Елен Фейркло, міністер Горожанства й Іміґрації. В своїй обширній промові, вона зясувала еміґраційні закони федерального уряду та зробила заклик, щоб канадійці прихильно ставились до новоприїжджих і помагали їм у пристосуванні себе до нових обставин. Пані Фейркло була також присутня при видачі горожанства 39 горожанам Канади. Церемонія вручення горожанських паперів відбулась в будинку манітобської легіслятури в п'ятницю вечером 30-го березня.

Федерація Етнічної Преси в Канаді об'єднує в собі около 60 неангломовних різних часописів та журналів.

МІНІСТЕР ІМІҐРАЦІЇ ЕЛЕН ФЕЙРКЛО заявила, що нові іміґраційні приписи насправді завжди були „в основі іміґраційної політики Канади". Ця політика базується на плянуванні, відповідних вимогах до іміґранта і спроможності канадійського суспільства прийняти тих іміґрантів суспільно і економічно. — „К. С."

(CP Wirephoto)

і повних експресії бігів. Найповніше й найкраще прозвучав „Ноктюрн, ціс-моль".

На „біс" піяністка виконала чудову „Колискову" Ф. Якименка та частинку з мініятур В. Барвінського.

Дорога мистців до найвищих щаблів досконалости далека й тяжка, а ще тяжча та дорога для наших артистів, щоб добутись в широкий світ. І все ж, талан і постійна, послідовна й уперта праця відкриває й найтяжчі двері до признання й слави. Ми цього бажаємо нашій піяністці Любі Жук.

Вінніпеґ, 9 квітня 1962 року.

У ВЕЧЕРІ

Наша хата стояла на шпильочку... Було, вийду, сяду на призьбі, прислухаюся, придивляюся. Вечір тихий; сонечко за гору пада; блищить вода червоно і тихо леліє — не ропче: коло кожної хати гомін чути; там череду вже з паші женуть, а там пісень співають, а за річкою коваль кує... А ось вже й смеркає, небо мерхне, і втихає — вже тихо. Ніч обняла. Висипались золоті зорі; зійшов ясний місяць — і все те у прозорій воді заблищало; защебетав соловейко, защебетав другий...

М. Вовчок.

Галя Лазарук Гендерсон

Жінка дома й у світі

ДУМКИ - ПЕРЛИНИ В МАМИН ДЕНЬ

Англійський поет Редіярд Кіплінґ сказав: „Коли б я навіть був повішений на найвищім горбі, мати моя, о мати моя! Я знаю чия любов однаково йшла б вслід за мною, мати моя, о, мати моя!"

В другу неділю в місяці травні, чоловіки, жінки — в різних суспільних верствах, хлопці і дівчата в різних домах віддають пошану своїм матерям. Ми не все памятаємо про матір; більшість нас сприймає від неї в 364 днях як щось звичайне, щось, що наче б нам належалось.

Славні люди лишили на письмі вічно сяючі вислови про вплив, що на них мали їх матері. Бенджамін Вест, президент Королівської Академії Мистецтва в Лондоні на початку минулого століття сказав: „Поцілунок моєї матері зробив мене художником". Абрагам Лінкольн сказав: „Все чим я є, або сподіваюся бути, я завдячую моєму ангелові-матері". А Наполеон Бонапарте заявив: „Дайте Франції добрих матерів, а вона буде мати добрих синів."

Якщо ми настільки щасливі, що ще маємо наших матерів з нами, День Матері є тою нагодою де ми можемо виявити нашу любов до неї.

Сорок країн довкола світу святкують День Матері. Дивний збіг обставин, бо почин до свята дала жінка, яка сама матір'ю ніколи не була — це Анна М. Джарвис з Філаделфії; первісно, вона зорганізувала його в пошану памяті своєї померлої матері. Ідея свята швидко поширилась в З'єдинених Державах Америки і Канаді, але не в тім напрямі, що його бажала Анна Джарвис. Сьогодні, це друге по Різдві свято, що стало для продуцентів подією на збут товарів для подарунків. Анна Джарвис померла огірчена тому, що ідея свята День Матері, як ідеал перетворилась в комерцію. Вона витратила всі свої скромні заощадження на те, щоб те свято зробити достойним, прекрасним, надати йому релігійного та ідеального змісту, над якими вона працювала від початку. І коли популярність свята День Матері зросла не в тім напрямі, Анна Джарвис, огірчена, розчарована відсунулась у самоту. Вона померла 1948 року в санаторії біля Філаделфії — бідна, сліпа і глуха, з розбитим серцем, що ідея свята День Матері з ідеалу перетворилась в комерцію.

Останніми роками були піднеслись досить сильні голоси, що свята День Матері вже забагато; були навіть сугестії, щоб цю подію змінити, прилучивши її до Різдвяного родинного свята. Але чого жалувати матері один день, що належить виключно до неї? В 364 днях вона незамітна, забута, але мама, в однім-однісінькім дні в році викрадає для себе увагу цілого світу.

В додатку до подарунку матері на Мамин День, візьмім собі часу і даймо їй відчути, що ми памятаємо давно минулі дні, коли ми були ще дітьми. Бо не робить різниці, в якім віці чоловік, чи жінка, але мати радіє споминами з днів, коли її дитина була ще молоденькою.

Чи ви знаєте, що Вебстер у своїм словнику пояснює слово „мати" як „одно з родичів жіночого полу"? Для переконання дозволю собі дати з цієї нагоди деякі дані:

Мати — це ходяча енциклопедія, яка повинна знати де сонце йде на ніч і що робить траву зеленою.

Мати є майстер-механік, яка потрапить відчепити штанку з ланцюжка на ровері і все може порихтувати целюфановою стяжкою і шпилькою від волосся.

Мати — це детектив, яка може знайти загублену пару до кожної панчохи і знає де хто лишив газетку з комічними образками з минулого тижня.

Мати є практикуюча норса, яка може припинити біль в усі серед ночі і знає як направити кістку у зломаному крилі пташка.

Мати є психолог, яка знає, що рисунок ноги на обкладинці зошита це має бути корова.

А мати це є лейді, яка ніколи не задуже занята, щоб помогти шукати далеко загубленої галки і ніколи не забагато змучена, щоб читати вголос друге оповідання, або бавитись у схованку, вона ніколи не є за стара.

Мати заслуговує на тривале визначення в світі.

З НАРОДНИХ ПРИПОВІДОК ПРО МАТІР

У кого мама рідненька, у того сорочка біленька.

Нема такого краму, щоб купив тата й маму.

Матірня молитва із дна моря витягає.

Олександра Копач

Наталена Королева

ВІД РЕДАКЦІЇ:

В попереднім числі нашого журнала почала друкуватись цінна праця Олександри Копач п. з. „Наталена Королева", яка опісля вийде книжкою.

На цім місці хочемо сказати кілька слів про авторку цієї цінної монографії. Олександра Копач живе в Торонті. Займає в одній із виховальних установ позицію лектора українознавства. Студіювала ще в Європі славістику і була професором української мови. Головна лінія її праці це педагогія; належить до передових діячок Пласту, але має й інші зацікавлення — література, мистецтво театральне і журналістика. Має написану і видану збірку новель п. з. „Неповторні". Недавно під її керівництвом була виставлена в Торонті драма Лесі Українки „Оргія". Олександра Копач пише статті на педагогічні теми, які містились в журналах „Наше Життя", „Жіночий Світ" та інших часописах.

Праця „Наталена Королева" це коротка монографія талановитої письменниці, яку Олександра Копач опрацювала та овіяла її теплом і чаром, властивим її перу.

(Продовження)

Тимчасом прийшла перша світова війна. Її вибух застав Наталену в Києві, куди вона поїхала з дядьком Євгеньом відвідати хворого батька. І вже на захід не вернулась скоро. У Києві разом з дядьком вступає на службу до Червоного Хреста. В рік пізніше (1915) стрічає знов князя Іскандера. Він приймає християнську віру і обоє одружуються. Та через пів року князь гине на полі бою, а молода вдова дальше продовжує свою працю, як медсестра на фронті. За відвагу і заслуги була відзначена військовими медалями. Але й перенесла тяжкі поранення та тиф. В 1919 р. стає на службу в дипломатичній місії УНРеспубліки. Місія призначена була до Чех. У цій таки місії працював її видатний член др. Василь Королів-Старий, знаний письменник, мистець-маляр, громадський діяч і організатор видавництва „Час" у Києві (1917-1918 рр). Згодом доцент Української Господарської Академії в Подєбрадах. Спільні заінтересування зблизили їх обоє і вони одружились, поділяючи добро і лихо, що життя несло аж до 11. гурдня 1941 року, коли то розділила їх смерть, забираючи В. Королева-Старого. Між іншим смерть наступила від розриву серця і спричинена була допитами Ґестапо. Так Наталена Королева залишилася сама з улюбленими книжками в малому домику в Мельнику біля Праги.

Це все так би мовити зовнішні факти з життя нашої письменниці. Та які б вони не були різнобарвні та цікаві то без сумніву уступають перед внутрішним життям. Нам цікаво як цей блудний лицар середньовіччя примандрував в Україну і зайняв місце в українській літературі. Чи збулася на письменниці мудрість девізи її роду? Чи промовив дух її предків, що вірно служили українській державі княжих і козацьких часів?

Про цей голос роду говорить і сама письменниця вкладаючи слова в уста батька. „Голос роду безсмертний і непереможний. І хоч би ти для чогось, чи для когось захотіла забути і виректися його, цього не зможеш ніколи, ні для кого і ні для чого. То ж пам'ятай, щоб ніколи не спробувати. А особливо цього не сміє зробити останній, тим більше у нас де є гаслом Ультімо — верітас" (Без Коріння).

Мабуть цей голос роду промовив коли будуча письменниця на 17-му році життя стала по довгій розлуці знов на „старій-прастарій українській землі." Про це духове народження пише сама авторка в листі з дня 6.I.58. „Чому я стала українською письменницею? Бо як побачила Волинь то закохалася в екзотиці. А як побачила Київщину — власне Київ з його соборами, народом, то не могла позбутись думки — ні, пересвідчення — що ці люди нащадки стародавньої Еллади. На березі Чорного моря ще більш у цьому впевнилась. Стала збирати старі легенди, рівняти їх з тим, що писав Геродот, що розповідали арабські автори. Так блудний лицар знайшов свою духову землю, свій чарівний перстень, щоб сповнити істотне завдання у житті: творити мистецькі цінності для добра української нації, якій вірно служили колись члени роду Дунін-Борковських. Годиться ще підкреслити, що не малу ролю у цьому процесі творення нашої письменниці відіграв також В. Королів-Старий. Але ця сторінка стоїть ще незаторкнена.

Філософія, а література

Філософія завжди мала непереможний вплив на літературу. У крузі людських заінтересувань, вони себе дружньо доповнюють, формуючи життя поодиноких людей та націй. Візьмімо кілька прикладів з нашого 20-го сторіччя. Твори М. Коцюбинського пронизані ідеями пануючого в той час соціялізму. Твори О. Кобилянської, це не тільки література, але і філософія. У неї чи не найбільший відгук філософії Ф. Ніцше з його шуканням надлюдини і аристократизму духа. Але цю філософію Кобилян-

Наталена Королева

ська поєднала з філософічною традицією українською.*) У новіших часах 30-40-ві роки, поети-волюнтаристи: Є. Маланюк, О. Теліга, О. Ольжич — мають певні спільні риси філософічного схоплення життя. Особливо Ольжич найбільший поет-філософ нашого часу створив концепцію „цитаделі духа", якраз у пору посильної боротьби за наше національне визволення.

У цьому відношенні проф. Джой Гюбелл (Jay B. Hubbell) у своєму творі „The Enjoyment of Literature" пише, що „філософічне зближення до літератури дуже велике, бо і філософія і література мають зі собою багато спільного. В них одна ціль: подати розуміння життя. Але трактують цю проблему кожне на інший лад." Філософія підходить до проблеми життя розумово, а її заключення міститься в абстрактних поняттях. А противно література подає життя і його проблеми у конкретній формі літературного твору, чи то буде драма, поема, повість і т. п. З цього випливає різниця у методах розкриття життя у філософа, а письменника, але заключення, до яких вони доходять часто ідентичні. Поет подає, що він сприймає і як відчуває. Його метода інтуітивна, не розумова. Філософ шукає розв'язки на раціоналістичному ґрунті.

Перша половина 20 ст. проходить під знаком двох супротивних течій у літературах. З одної сторони екзестенціоналізм зі своїми представниками в особі Камюса, Сартра, а далі популярної Ф. Саґан. Другий напрямок, це символізм, а з ним розвивається в літературі християнська тематика і постать Ісуса Христа проходить по всіх літературних творах Европи та Америки.

Цікаво пише про це Урсуля Брумм у статті „The Figure of Crist in American Literature". Вона підкреслює присутність цієї постатті в найкращих творах американської літератури. Але на перший плян висунені людські прикмети нашого Спасителя, а на дальше Його божеська природа. Драма Ісуса Христа для цих авторів найглибша людська драма. Найкращі герої цих творів наділені в більшій, чи меншій мірі певними прикметами чи тільки признаками Ісуса Христа. По їхній стороні вся симпатія авторів. Наприклад у Фолкнера герої наслідують життя Спасителя. А в другого автора, Мелвіла — Виллі Бад покидає свій фах, виучує теслярство, щоб навіть так зблизитися до життя Ісуса Христа. До плеяди цих авторів належить також Л. Воллес зі своїм твором Бен-Гур, та багато інших.

В европейських літературах багато творів пов'язаних тематично з життям і з постаттю нашого Спасителя. Дуже обширну біографію у літературній формі написав Джіованні Папіні — „Життя Ісуса Христа".

Кілька років тому Джіованні Ґвареші написав повість „Дон Камілло і його вівці". Головною постаттю є священик, що зі всіма своїми плянами, радощами, та турботами іде до Розп'яття, говорить з Ісусом, радиться Його, а навіть сперечається. В англійській літературі на перше місце висувається Честертон і Бенсон.

Огляд цих творів далеко неповний, але вже на його тлі зарисовується творчість Наталени Королевої.

Головна і питома прикмета творчости цієї письменниці — це елемент надприродний. Світогляд авторки — християнський. Життя на землі, коротка проба людської душі. „Життя — за висловом авторки — таємне, як таємний сфікс пустині. (Слово). Часом таємницю вічности відкриє нам мистецтво підносячи рубчик заслони. Тоді людина переживає глибокі зворушення від істотного, як назвала це колись Дарія Віконська в книжці „За Державну Бронзу".

Метафізичний елемент в творах Н. Королевої

У творах Н. Королевої сплетені два світи в одну тканину барвну і дуже багату. Ці два світи це — світ видимий і світ невидимий. Обидва вони в людях і подіях побіч себе існують.

*) Др. Лука Луців „Кобилянська — Ніцше й родова аристократія".

Вже самі сюжети творів вводять нас у світ духовий.

Нариси „Во дни они", що розповідають про події з часів Ісуса Христа є виразом того елементу понадчасового і понадпросторового, як і Святе Письмо — джерело інтерпретації царства Божого на землі. Авторка писала, що ці нариси радше рамці до євангельських оповідань. Хай би й так, але рівночасно це прекрасні літературні твори, глибоко пронизані символами, та осяяні відблиском вічного. Царство Боже відкривається перед нашими очима, а променистa постать Ісуса Христа запрошує увійти туди. Але це царство не в облаках неосяжних, але тут серед людей бідних чи багатих, на базарах велилюдних, чи в церквах тихих. Це царство Боже в людських душах.

Побіч осяйних картин, повних світла, маємо картини зла і темряви, як в нарисі „Різдв'яна Ніч". В Різдв'яну ніч, оспівану поетами, омріяну безчисленними чудами вкрадається образ хлопця недоростка, що на смерть видає батька свого. Можливо, авторка цим оповіданням підкреслити бажала світ ясности, бо як писала в листі з дня 6. 8. 59. р. „солодких різдв'яних оповідань написано і ще буде написано десятки тисяч..." В іншому нарисі також цієї збірки, у словах Пилата чуємо захоплення Ісусом Христом, хоч і видає він засуд смертний проти своєї волі, „...бо отой порох дрібних турбот щоденних заслонює людям світло світу взагалі".

Сюжетно з нарисами „Во дни они" в'яжеться збірка оповідань „Подорожній" — де „світ незримий у символі замкнений". У символі ломання хліба зрозуміли учні хто був Він, як ішов з ними до Емаус. І знов позасвітний промінь роз'яснює життя людське в легенді „Дідусь". Дитяча віра творить чуда. Але не на цьому св. Венедиктові кінчається чудо. Воно родиться в серці читача, викликаючи любов до дітей. І повторене незчисленно разів у серцях читачів є відблиском незримого світу. Бо серце читача охоплює „екстаза молитовности й незмірної вдячности". У легенді „Мон Сальват" читаємо „душа рветься у простори безмежні, ті, що поза світом"... Переслідувана святість укрита від ненависного ока негідних людей, у ніч безпросвітну рятує віруючих.

Перечитуючи „Інакший Світ" — екзотичні оповідання — бачимо той відблиск надземного, що опромінював страдницьке життя перших християн. Понад горіючими живими смолоскипами мучеників уноситься нерозгадана усмішка благости, промінь з далеких небесних просторів. В оповіданні „Дев'ята" — находимо таке чудове місце про старого Одифакса: „Розуміє, бо вже сам стоїть над могилою, і ухом глухим для світу чує те, що молодим заслонює гамір життя. А очі вигаслі, зблідлі, що перед ними зникає світ живий мов у тумані глибокім — бачать ясно видіння з світу іншого." („Зустріч").

Навіть у такому, на перший погляд, простенькому образкові з емігрантського життя, як „Ґудзики" — де тільки спомини викликані ґудзиками з ріжних суконок, навіть там відчуваємо щось іншого, глибшого. „Ех... скільки то переносить їх на собі тих „ґудзиків життя" одежа людського духа, тіло." Авторка підкреслює, що тіло тільки одежа людського духа, що одежа зношується.

Світ той інший явним стає перед очима дітей, що чисті серцем, як в „Майовому акорді". Божу Матір бачить сирітка Херуміта, а в той же мент її бабуня видить тільки захожу з дитятком. Або, в другому оповіданні, з'явa ангела, що як босий хлопчик служить пан-отцеві до Служби Божої. Убогість старої гірської церкви, що на неї легковажно дивились багаті паломники освячується чудом. Ще мить і білою мевою плавко і нечутко мов дим з кадила підносився він угору, все вище, і вище — аж під церковну баню й зник у вітражі, що засяяв яскравими барвами, сів між босими янголятами, що тиснулися довкола Мадонни з маленьким Христом, як селянські діти до різдв'яного вертепу". („Вітражі").

„Блакетний Падре" з оповідання „Покута" плете мережу поміж видимим і невидимим світом. Цей мотив споріднений з нашими народніми повірями, що померші покутують свої легші гріхи таки на цьому світі. Напр. священик, що не відправив заплачених Служб Божих приходить до тої самої церкви на відправи. Рішаючим чинником у життя людини вступає цей інший невидимий світ в оповіданні „На бездоріжжі". „Шовкова пані" своєю з'явою спасає героїню оповідання від нехибної смерти.

„За мною ззаду стіни мого покою розсувалися: натомість з'явились інші, забуті, з моїх дитячих „казок-свічад" — великі мовчазні покої з волинського маєтку. Зашелестів тяжкий шовк сукні, й мене всю обвіяло від ніг до голови холодною „аврою". Великою залею просто до мене поспішала знайома постать, що її назвала я ще в дитинстві „Шовковою Панею" ...я зомліла."

(Далі буде)

СТОРОЖІ МИРУ

Сьогодні, більше як коли від 1940-их років
ми зобовязані віддати їм салют — цим громадянам у
Канадійських Збройних Силах, які є готові захищати
наших свобід і допомагати охороняти світовий мир.

DEPARTMENT OF NATIONAL DEFENCE

Ольга Войценко

ПЕРЕДВІСНИК СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ

Пляновано всеукраїнський національний конґрес в 1920 р.

Від кількох років, серед українського громадянства вільного світу, присвячується багато уваги справі скликання всесвітнього конґресу українців. Обмірковуються проблеми, які цей конґрес мав би розв'язати й способи, як його скликати й зорганізувати. В загальному, українська громадська думка позитивно наставлена до такого конґресу, тим більше, що спеціяльні конґреси такого типу, як, наприклад, жіночий конґрес — СФУЖО, чи останній, світовий конґрес української науки в Ню Йорку в 1961 р. увінчалися успіхами. Як нам відомо, намічено вже навіть організаційну й програмову комісії майбутнього Всесвітнього Українського Конґресу.

Хоч ідея скликання такого конґресу дискутувалася на сторінках преси в тридцятих роках (наприклад, у львівському „Ділі" того часу) й хоч вона тепер починає набирати більш конкретних форм, то проте, вона далеко старша, коли йде про її початки. Працюючи над „Літописом Українського Життя в Канаді", авторка цих рядків натрапила на першу (за її відомом) вістку про намагання скликати такий конґрес в 1920 р. А саме, на „Відозву" з Женеви, Швайцарія, з 30. 6. 1920, скеровану:

„До всіх Громадян — Українців Великої Наддніпрянської України, Бесарабії, Чорноморії, Середньої Азії, Сибіру, Зеленого Клину, Галичини, Буковини, Карпатської України, Лемківщини, Злучених Держав Північної Америки, Канади, Аргентини, Бразилії й инших земель, де тільки живуть Українці"*). „Український Голос". Ч. 31, 1920.

Ініціятором цієї ідеї виявився „Український Клюб" в Женеві, а зокрема його голова, Павло Чижевський.

Тому, що в цій статті подано багато цікавих думок, як щодо завдань, так і до способу скликання конґресу, буде не від речі познайомити з ними ширше громадянство. Головна ціль такого конґресу, на думку ініціяторів — справа Української Держави й об'єднання всіх груп:

„Збанкротували ми" говориться в відозві, „завдяки, в великій мірі, тим хибам, на які хорувала наша інтеліґенція... (вона) поділила ся на велике число партій і гуртків, — поділила ся по ознаком соціяльно, економічним, політичним і навіть територіяльним... за деревами на бачили лїсу, за партіями України... Шлях до зреалїзованя думки про Всеукраїнське Обєднане дуже тяжкий і складний через те, що нїяка сучасна українська орґанїзація партійна чи міжпартїйна, не має стільки авторітету перед всесвітним українським громадянством, щоб заклик її на збори національного Конґресу звернув на себе велику увагу... Через те здїйснене думки про всеукраїнське обєднуване повинно перейти через кілька послїдовних щаблїв.

Перший щабель — Орґанїзація якогось инїціятивного комітету, який почавби працювати над скликанєм першого Национального Конґресу.

Другий щабель — широке розповсюдженє думки про Всеукраїнське обєднане серед найширших кругів українського громадянства всього світа й одночасно широка поміж ним анкета про те, як повинен бути орґанїзований Всеукраїнський Національний Конґрес. Коли українське громадянство віднесеть ся прихильно до думки про всеукраїнське обєднане, тодї з певною надїєю на добрі наслїдки, можна буде перейти до третього щабля.

Третий щабель — скликанє ширшої, нїж инїціятивний комітет, орґанїзації, яка на підставі вказівок анкети, склала би тимчасовий статут конґресу...; зазначила би час та місце його зібраня; намітила програму праці (порядок дневний) й призначила би тимчасове бюро, яке повинно було би скликати Конґрес й підготовити для нього потрібне (помешканя, пресовий апарат і т. д.)..."

Наприкінці відозви подано запитник, який теж свідчить додатньо про серйозність заплянованого діла. В ньому звернено увагу на такі речі:

„1. Чи подїлаєте Ви думку про скликанє Всеукраїнського Національного Конґресу?

2. Як на Вашу думку, повинно бути зорґанїзовано представництво на Національному Конґресї? (Назвіть всї відомі Вам великі партійні, науково просвітні, адмінїстративні, парляментарні й инші українські орґанїзації Вашої країни, які поширюють свою дїяльність на всю або на більшу частину країни і які мали би право післати своїх представників на Конґрес).

3. Яке на Вашу думку, місто Европи було би найбільш придатним для зборів Всеукраїнського Національного Конґресу та для осїдку його постійного виконавчого органу?

4. Звернути увагу на те, що в Конґресї приймають участь представники з далеких країн (Зелений Клин, Аргентина, Бразилїя то що), зазначте термін, на який по Вашій думцї, можливо би було скликати конґрес: початок, середина, чи кінець 1921 року?

5. Маючи на увазї, що Всеукраїнський Національний Конґрес повинен репрезентувати всю наукову й моральну силу української людности всього світу, зазначте, по яких галузях (історії, статистики, політичної економії, географії, освіти і т. д.) відносно Вашої Країни або української людности взагалї могли би Ви представити доклад на розгляд і обмірковане Конґресу?

6. Коли Ви самі не можете представити доклада, заз-

*) Правопис цитатів подаємо без змін.

начте найбільш поважні на Вашу думку, теми чи питаня взагалї, які повинен був би обміркувати Конґрес?"

Як бачимо з наведених матеріялів, проблеми заплянованого сорок років тому конґресу, торкалися виключно справ України. Діяспори, українців поза батьківщиною і проблем зв'язаних із збереженням українського елементу в розсіянні окремо не підкреслено. Можливо, що ці справи тоді не були такі пекучі, як сьогодні, а зокрема, не було ще проблеми збереження молодого покоління для українства й намічення шляхів координації української дії поза Україною. А проте, сама ідея цього конґресу, як теж і конкретні пляни скликання його, заслуговують сьогодні, після 42-ох років на увагу не менше, як тоді. Тому, що інші проєкти, намічені 40, чи 50 років тому (як, наприклад, будова пам'ятників Шевченкові й ін.) успішно реалізуються в наші дні, можна мати надію, що й намічений більше, як сорок років тому Всеукраїнський Національний Конґрес здійсниться на наших очах. Відгребуючи з пожовклих сторінок наших часописів думки кинені в той час, хочемо цим, з одного боку підкреслити давність самої ідеї, а з другого боку дати відповідний матеріял у руки організаторів.

Для таких хвилин варто жити...

(Незабутнє з-перед 40 років назад)

„...В Оклагомі (23. XI. 1922 р.) концерт з мистецького боку був надзвичайним. Заля невеличка, публіка дуже музикальна. У мене був прекрасний настрій і хор співав надзвизчайно гарно. Приймали нас овоціями. Мені в очі кинулась постать однієї дівчини, яку прямо можна було назвати „музичний екстаз". Такого захоплення співом я ще в житті своєму не бачив. Коли її привели до мене, вона від хвилювання не могла слова сказати і тільки нервово тремтіла та схлипувала. В першім ряді сидів українець, з вигляду проста людина, який плакав, мов дитина, при кожній пісні. Все це надавало мені високого настрою. Я відчував, що в залі є дві душі, для яких цей концерт є чимось прекрасним і важним. Для таких хвилин варто жити і терпіти все... Цього вечера я ніколи не забуду."

(З передрукованого „Щоденника про Українську Республіканську Капелю О. Кошиця, част. 3. стор. 23.)

Неначе праведних дітей,
Господь, любя своїх людей,
Послав на землю їм пророка
Свою любов благовістить
Святому розуму учить.

Т. Шевченко

Асоціяція Консументів Канади

Асоціяцію Консументів Канади (раніша назва: Канадійська Асоціяція Консументів) заснувала у 1947 році група канадійських жінок, які вважали, що консументи повинні мати речника, спроможного висловити їхні погляди перед представниками уряду, торгівлі, сільського господарства, робітництва і промисловости. Протягом багатьох років ця Асоціяція була авторитетним голосом тих, які купують товари. Коли тільки виникали чи були обговорювані проблеми, які заторкували інтереси покупців, Асоціяція Консументів Канади (CAC) завжди брала участь у тих обговореннях і дбала про збереження інтересів консументів-покупців.

Асоціяція висловила свої завваження щодо ряду питань, як ось: втримування цін при перепродажі, тарифна політика, надмірна рекляма, безпечніше описування і орудування небезпечними лікувальними препаратами і хатніми хемічними виробами, краща інспекція харчів безпека в конструюванні автомобілів, інформативне описування на ярликах текстильних виробів, ціни на харчові продукти, високі ціни ліків, купівля в кредит, тощо. Врешті вже здійснено одну з давніх вимог покупця-консумента: стандартизацію розмірів дитячої одежі. Одне з теперішніх завдань, що їх ставить перед собою Асоціяція, є встановлення програми перевірювання консумпційних виробів та примусової інспекції м'яса.

Асоціяція потребує, очевидно, фондів на здійснювання своєї розширеної програми праці і тому закликає всіх консументів, чоловіків і жінок, вступати в члени Асоціяції. Членом можна стати, вислявши лише 2.00 дол. до місцевого або провінційного відділу Асоціяції, або прямо до головної кватири в Оттаві. The Consumers Association of Canada, 1245 Wellington St., Ottawa 3, Ontario. Пам'ятайте, що ви є консументом-покупцем а Асоціяція Консументів Канади захищає ваші інтереси.

„Канадійська Сцена"

Кожний передплатник це цінна одиниця для нашого журнала, а всі передплатники разом, це фундамент, на якім основана його праця. Тому кожний новий передплатник є додатньою силою, що зміцнює наш журнал.

Дбайте ж, щоб приєднувати для нього нових передплатників. Прилучіть свої сили до тих, що досі працювали і далі працюють.

ЗАСЛУЖЕНЕ ПРИЗНАННЯ

В організаційнім житті Жін. Тов. „Доньки України" в Монтреалі день 8-го березня, 1962 р. був милим і корисним. Милим, бо вітали в себе пані Анну Токарик, заступницю голови домініяльної екзекутиви Союзу Українок Канади, якій поручила централя виконати приємний обов'язок — відзначити д-ку Л. Слюзар за те, що придбала на Сході Канади найбільше число передплатниць для нашого журнала „ПРОМІНЬ", а й корисним, бо того вечора збагатилося наше Товариство 10-ма новими членками. Мило й приємно було вітати в нас того вечора п. Василя Сарчука з Вінніпегу, який, як і пані А. Токарик, були офіційними делегатами на Всеканадійську Конференцію Науковців у Монтреалі. Пані Токарик репрезентувала на конференції Союзу Українок Канади а пан Сарчук — К.У.К.

Простора, гарно освітлена заля під новим Собором, наповнена гомоном членок Товариства. Естетично вложені й квітами прикрашені столи очікували, щоб за них засіли милі гості.

Ось надходить ожидана хвилина. До залі входять гості, вітаються. Голова Товариства, пані Н. Ковальчук, відкриває збори і запрошує о. В. Слюзаря прочитати молитву. По молитві вітає гостю, пані А. Токарик, як також і нововписаних до Товариства членкинь, яких зібраним представила пані Маруся Текела. Пані Токарик представила пані Галина Мельник і попросила гостю до слова. Пані Токарик із питомою їй милою усмішкою, висловила своє вдоволення, що якраз її припав цей приємний обов'язок репрезентувати головну управу Союзу Українок Канади і відзначити д-ку Л. Слюзар, почесну членку Союза, за її щире відношення і відданість для журналу „ПРОМІНЬ". Передаючи д-ці Слюзар подарунок — книжку „Українських Взорів" від централі, подякувала за її труд, кажучи: „Ваші слова заклику ще 1925 року на з'їзді в Саскатуні, промостили дорогу для організування Союзу Українок Канади, і до сьогодні записані в історію нашого Союза. Як одна із основоположниць Союза, Ви певно маєте велике душевне задоволення, що він, наш Союз, став могутньою жіночою організацією, та що він у своєму безвпинному ході й розвиткові охоплює молоду генерацію нашого жіноцтва, яке радо віддає себе для наміченої в нашому статуті праці. Одним із осягів нашого Союза є журнал „ПРОМІНЬ". Ми радіємо — закінчила бесідниця своє слово — що між нами є ще живі свідки і оснувательки Союзу, які з великим завзяттям дальше працюють для добра своєї організації та взагалі для добра нашої української спільноти." Присутні приняли вислови подяки за працю довготривалими оплесками, а голова Жін. Товариства, пані Н. Ковальчук припняла д-ці Л. Слюзар „корсаж", вітаючи її й о. Володимира, як перших провідників нашої громади, та дякувала за довголітню безперервну працю в цій же громаді, якою то працею принесли вони честь, не тільки для товариства а для всієї нашої Церковної Громади.

Леонія Слюзар (добр.), одна з оснувательок Союзу, відзначена почесним членством Союзу в ювілейнім 1952 році у Вінніпегу. Переможець у кампанії за новими передплатниками „Променя" 1961 р. на Східню Канаду.

Д-ка Л. Слюзар глибоко зворушена промовою пані Токарик і пані Ковальчук, подякувала за ці слова признання, заявляючи, що вона робила цю скромну працю, приєднування передплатниць для журнала „ПРОМІНЬ", як карна членка Союзу робила це з приємністю і задоволенням. Тому кредит і подяка належиться тим, до яких вона зверталася, бо без їхнього доброго ставлення до справи, вона була б не в силі виконати наміченої праці. Вкінці заявила д-ка Слюзар, що так як її горіючим бажанням було свого часу бачити Союз дійсністю, — так і тепер цей вогник бажання керував нею побачити друге здійснення: мати свій жіночий журнал, який би загостив до української хати і своїм промінням загрівав та заохочував наше жіноцтво до праці на церковно-громадській ниві. Не приписуючи собі кредиту за працю, сказала вона, що моттом її життя було:

„Для рідного краю, для меншого брата,
Силу й душу свою положи.

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

Через Милану і Всеволод коли б не розгнівався. Лагодився аж до Чернігова супроводжувати княжну, а княжна не дозволила: настрій у неї не той, самій схотілося побути.

Відчувши повід попущеним, Сокіл сам обирав собі путь: перетнув порослу високими травами поляну, за поляною — гай із глибоким і вогким яром; пройшов якусь сотню кроків вздовж дзеркально чистого струмка, що трапився згодом на путі, і, легко пересягнувши через нього, виніс свою господиню на битий копитами шлях.

Чорна розгледілася, а зрозумівши, що кінь простує до Чернігова, знову схилила, зажурена, голову, киває нею в такт неспішній ході свого огира. Та раптом до слуху її донісся дрібний перестук кінських копит. Княжна насторожилася, підібрала поводи. Хотіла вже шаснути із Соколом у кущі, але за поворотом, між деревами, майнули в цю мить комонники в червоних, як мак, калансувах, в блакитних корзно, і дівчина заспокоїлася: такий барвистий одяг носять тільки дружинники князя Чорного.

Першим осадив перед нею коня плечистий Славята, відомий у Чернігові ратний муж і найбільш довірена особа у князя.

— Хвала богам! — вигукнув він басовитим, що аж відлунював у лісі, голосом. — Ясна княжна, виходить, здрава і на волі. А в Чернігові тривога: князь думав, що хозари викрали у нього доню.

— Хозари? — здивувалася дівчина.

— А так, — зам'явся муж, збагнувши, що Чорна не знає ще заміру чужинців. — Вони, бо, сватати приїхали княжну. Володар наш послав по доню в терем, а по доні і слід прохолонув. Ну, ми й подумали, що тут якась підступність: викрали, гадаємо собі, щоб примусити князя дати згоду на шлюб.

Княжна пополотніла. Так он яку таємницю приховав од неї батько! Ось чому неспокій переслідував її ці дні: серцем чула лихо... О боги... Конюший, мабуть, правду говорив: знайшовся і на її голову шуліка. Та ще й який: каган. Володар могутньої Хозарії і двадцяти п'яти підлеглих їй племен!

Дівчина поглянула на Славяту, на дружинників, озброєних із ніг до голови, і, не ховаючи тривоги, запитала:

— То що ж велів вам князь?

— Знайти княжну хоча б і під землею.

— А потім?

— А потім додому привезти, — простодушно пояснив їй Славята.

Чорна телющить на нього очі.

— То князь... князь, значить, згоден? Він має намір віддати мене за кагана? Але ж каган... каган жонатий і... старий уже! — мало не плакала дівчина.

Славята спохмурнів.

— У нього, на жаль, є те право, княжно: каган, за законом, може мати стільки жон, скільки є підлеглих Хозарії племен — від кожного одну княжу дочку, коли вона є, звичайно, у нього. А оскільки ясна княжна — дочка сіверянського князя і одна, то доля указує саме на неї.

Дівчина похолонула з страху і не знала, що сказати на те мужу. Вона чула щось про ці закони, але не йняла їм віри, думала, що старість каганова врятує її від такої ганьби, від нечуваного в її землях насилля. А князь, виходить, знав це і мовчав? На що ж він надіявся? Чому потурав їй, коли відмовляла сусідам-князям? Зумисне? Щоб приберегти для кагана? Щоб набити ціну? Пустити славу і набити ціну?

Не питай, яка буде за те заплата,
Ніякої заплати не жди, — а служи"!

У своїй промові пані Токарик звернула увагу на виховання нашого молодого покоління, яке би не встидалось своєї рідної мови, своїх рідних звичаїв. Спеціяльну увагу звернула вона на те, щоб використовувати досвід бувших голов товариства у т. зв. „дорадчій раді" і давати змогу молодшим приготовлятись до проводу. Ці слова поради діткнули мило наших членок, бо якраз цього року створено таку „дорадчу раду" із бувших голов товариства.

Другим гостем на вечерку був п. Василь Сарчук з Вінніпегу. Він був делеґатом від КУК.

Пан Василь Сарчук передав про головніші моменти, які було порушено на конференції. Він звернув увагу на те, що ми, українці, повинні більше інтересуватися різними справами, які відносяться до життя-буття канадійських горожан.

Присутна.

Чорна знову дивиться на мужів, сього разу розпачливим і гнівним навіть поглядом, ніби шукає відповіді на поставлені щойно питання. Але відповіді немає, і дівчина бере себе в руки, хмуриться.

— Я не поїду, — говорить рішуче.

— Чому це?

— А тому: пустили хозарів до острога, то й цілуйтеся тепер з ними. Мені там нічого робити.

Дружинники не встигли переглянутись, — княжна ударила острогами коня, поставила його, мов свічку, цапки і, розвернувшись на місці, погнала щосили назад.

Славята все ще не вірив у серйозність її намірів.

— Чорна! Княжно! — гукнув він своїм дужим голосом, сподіваючись зупинити ним дівчину.

Але Чорна не зупинялася. Зміряла очима відстань між собою й Славятою, який гнався уже за нею, ще сильніше приострожила коня. Вона не гірше мужа знає ліси, схованки потаємні. Тільки б ватага відстала — Славяті не дасться до рук. Не втече, то сховається в хащах, а датись не дасться!

Коні якийсь час ішли рівно. Буланий ватажка не відставив від Сокола, Сокіл не міг відірватися від Буланого. Та ось Славята побачив, що відстань між кіньми зростає. Потроху, непомітно, проте зростає.

Оглянувся назад — дружинники і зовсім відстали. А княжна віддалялася. Що мить, то помітніше віддалялася. І це холодком озивалося у серці бувалого мужа.

„Втече, — тривожно думав він про себе, — зганьбить, клята дівчина. І перед князем, і перед дружиною зганьбить".

— Чорна! — вдався до хитрощів. — Та зупинись же... Я не все ще сказав тобі, дівчинко. Чуєш, у нас із князем змова!

У мужа терпець уривався, від злості сльози виступали на очах, а дівчина віддалялася, мов риба, вислизала із рук.

— Чорна! — ще гучніше і, здавалось, у відчаї вже крикнув Славята. — Зупинись! У нас із князем змова!

Княжна тільки тепер почула, видно, це слово — обернулася до мужа, суворо кинула через плече:

— Проти мене?

— Та ні ж, проти хозарів!

Якийсь час обоє мовчали. Славята чекав. Чорна роздумувала.

— Клянись! — почув, нарешті, її голос.

— Клянусь! Честю мужа клянусь!

— Життям клянись! — не задовольнилася дівчина.

— Клянусь життям! — хрипів уже Славята, втрачаючи і голос, і терпець.

Та Чорна, видно, погодилась вислухати княжого посланця. Сокіл її спершу стишив галоп, далі осів на задні ноги і, зробивши півколо, зупинився на узбічі.

Славята теж осадив Буланого, витер спітніле чоло.

— Будь я батьком ясної княжни, — недобре глянув він на дівчину, — висік би за такі норови.

— Зупини витязів, — замість відповіді наказала Чорна. Вона все ще не довіряла мужу, остерігала пастки.

Славята дав знак.

— Ну, то яка у вас із батьком змова? — запитала опісля, поглядаючи то на Славяту, то на його дружинників, що тирлувалися поодаль.

— Княжна повинна дати відповідь хозарам.

— Що?! — здивувалася дівчина. — Оце і вся премудрість змови? Невже мужі не знають, якою буде моя відповідь? Невже в Чернігові за мене нікому постояти? — з болем і докором питала вона витязя.

— Княжна ображає мужів землі Сіверянської, — понуро обізвався Славята. — Хіба вона не знає, що кожен із них ладен головою накласти за честь красуні Чорни. Але...

— Що „але"?

— Не час. Треба обійтися поки що без січі.

— То батько не годен цього зробити?

— Княжні легше й зручніше: вона — дитина ще; не хоче — от і все.

Чорна була саме в тому віці, коли дорослі не одвикли ще від її пустощів, дивляться, за звичкою, як на дівчатко, а дівчатко косо позирає на своє дитинство й пишається гордим ім'ям дорослого. Тому слова Славяти не в жарт розгнівали княжну. „Як смієш! — хотіла крикнути на повний голос. — До мене сваталось он скільки!" Проте не крикнула. Ковтнула зозла слину, і, взявши в остроги Сокола, мов буря та, погнала шляхом.

— Гаразд! — гукнула вже на льоту. — Я відповім хозарам! За себе і за мужів!

VII

Гра з вогнем

В просторій залі свіжо і затишно. Дерев'яні стіни навіть у спеку не пропускають тепла, а

зараз ранок. Сонце тільки-но підбилося, не те що припекти — нагріти не встигло умиту росами землю. Та й дерева довкола: у дворі — дуби кряжисті, за двором — гай, одразу за Стрижнем починається, високий і зелений-зелений, аж чорний у затінку. Немов стіною, окільцював Чернігів, неначе страж, чатує під древніми стінами, охороняє спокій горожан.

Вікна у теремі високі, світлі; на стінах самі оздоби. Глянеш перед себе — оленячі роги красуються між дугою вигнутими арками передніх вікон; подивишся назад — коштовна зброя виблискує золотом, вабить і красивим розміщенням на стіні і уміло вставленим в рукояті дорогоцінним камінням. Посередині — два червлені щити, по боках — зближені вістрям до вістря знамениті франкські мечі, а вгорі, над щитами — лук і стріли бойові. Обабіч, під перестінки, — знову оленячі та турячі роги з посадженими на них чучелами найкращих птахів, мешканців Сіверянщини.

По тильних кутках зали — вогнища, викладені з каменю. Одне — з жертовником, друге — для опалення. Проте найбільше ваблять присутніх у залі хозарів майстерно розмальовані чернігівськими умільцями стіни. На одній із них змальовано поєдинок самого князя із туром, на другій — лови соколині. І як змальовано! Звиклим до розкоші хозарам не віриться навіть, що вони в Чернігові, у цій, на їх думку, забутій Богом людьми лісовій берлозі. Коні, неначе змії, сягають через потік, люди, немов живі, занесли над головами зброю, от-от, здається, закричать, свистом і галасом виповнять цю залю. А князь зітнувся вже із туром, силкується повалити його наставленим у широкі груди списом.

Хозари клацають язиками, розхвалюють майстрів, а надто князя, мужнього воїна й володаря цих скарбів.

Чорний хоч і радий такій похвалі, — розумом сприймає її по-своєму: підлещуються асійці, запобігають перед ним. А в очах інші посвічують бажання: княжни ніяк не діждуться.

„Хитрий, як лис, — думає князь про чаушіара, який найбільше упадав біля нього. — Але не тобі мене перехитрити. Чорний не в таких тенетах був, та виплутувався, а тут, удома, і поготів. От тільки б донька не спіткнулась."

— Кажуть, і донька така, як батько, — вгадує й чаушіар князеві думки. — Сміливa нібито і лови страх як любить.

— Терпіння, славний муже, — посміхається Чорний. — Ще мить, і ти побачиш її на власні очі. Донька ось-ось надійде. А от мені, як батькові, дозволь поцікавитись: звідки й від кого довідався каган про мою доню?

— Великий княже! — щиро дивується хозарин. — Як можеш ти не знати? Донька твоя — красуня на весь світ. А красу, як і сонце в небі, від людей не сховаєш. Навіть в лісах Сіверянщини не сховаєш, — хитро підморгнув він Чорному. — Скажи, хіба то так собі князі скакали у Чернігів: з древлян, із в'ятичів і навіть із болгар? Хе-хе, краса, мій княже, заманить і в болото, не те що в ліс.

— Але ж каган не бачив моєї доні в вічі. Як міг він покластися на один тільки поголос?

— Ей, княже, — докірливо хитає хозарин головою. — Якби ж то тільки поголос. Каган наш — посередник між небом і людьми. Йому сам Бог указує перстом на ладо його миле.

Чорний хотів було сказати щось, та в цю мить до зали зайшов отрок.

— Княжна Чорна! — оголосив він князю і гостям, чемно даючи дорогу.

Чорна не ввійшла — влетіла до зали. Одягнена в легеньке, літнє вбрання, мов метелик той, пурхнула повз людей — весела, жвава, до безподоби прекрасна. Чорні, як ніч, очі її світились водночас і лагідною ніжністю, і насмішкуватими, по-дитячому задеркуватими вогниками. А на личку — ні крихти збентеження, ні тіні турбот. Ніжне й вродливе, осяяне теплим внутрішнім світлом, мов мак той, цвіло в сусідстві з білим, як сніг, одягом, у рамці пишного чорнявого волосся. І коли сповзла наперед ще й розкішна дівоча коса, а уста усміхнулися осяйною, як Хорс у небі, усмішкою, — хозари ахнули від захоплення. Ніби приголомшені стояли купкою посеред зали — там, де застала їх поява цієї дивної, зроду-звіку небаченої красуні.

А Чорна, чемно розкланюючись, прямувала до батька.

— Кликали, татуню? — спитала бадьорим, безтурботно-веселим голосом.

Чорний дивився на неї і очам своїм не вірив. „Що це? Дівч[illegible] Невже Славята не сказав?"

Але запитання поставлено — треба щось відповісти.

— Донька самовільно роз'їжджає десь по лісу, — почав із докорів.

— Хіба заказано? — притихла і здивувалася дівчина. — Досі ви не перечили мені в цьому.

— Перечити і зараз не перечу, та попереджати ж слід батька, куди й на скільки їдеш.

— Я в Зарічному була на святі Купали, —

збентежилась дівчина, опустивши похилену голову.

— А-а, — посміхнувся князь. — Батько й забув за клопотами: сьогодні ж свято Купали. Ну, то й гаразд, дитино. Я не гніваюсь. То, бачиш, треба було тебе.

— Мене? — поцікавилась дівчина, відчувши на собі ласі погляди хозарів. — Нащо це, татуню? — удала з себе насторожену.

Але князь встиг вже заглянути доньці у вічі й збагнути її наміри.

— Бачиш, дитино, оці ось молодці, — показав він на хозарів, що так і не посміли вже розправити спини — схилялись перед княжною в низькому, по-холопськи покірливому поклоні, — оці молодці прибули до тебе аж із далекого Ітилю...

— А-а! — повеселішала враз дівчина, простуючи уже до чаушіара як найбільш помітного серед хозарів. — То се ви привезли мені такі чудові дари?

— О княжно! — ще нижче вклонився хозарин, тулячи до серця руки. — Чи варті вони дяки. Каган...

— Е, ні! — обірвала його Чорна. — Я дуже вдячна вам. Таких товарів не знайдеш і за морем.

— Ясно княжно! — поспішає пояснити хозарин. — Дари ті від самого кагана.

— Правда? — дивується дівчина. — А я подумала чомусь, що ви — заморські гості. У нас були колись араби — страх яких красивих товарів невезли! До речі, чи муж з Ітилю не буде часом ще у нас?

— Ясна княжно! — знову вклоняється хозарин. — Коли на те твоя воля...

— О боги! — сплескує руками дівчина. — Який щасливий нині день! Тату, ви чуєте, татуню: муж із Ітилю обіцяє привезти мені...

Княжна спиняється раптом і, спантеличена, блимає очима.

— Ой, що це я. Адже муж нічого ще й не обіцяв.

Чаушіар різко опускається на одне коліно і, спершись рукою на криву хозарську шаблю, покірно схиляє перед княжною голову.

— І я, і вої мої — до послуг юної красуні. Великий повелитель наш — каган могутньої Хозарії — не пошкодує для тебе, діво неба, усіх своїх незлічених багатств.

— Ні, ні, — перечить Чорна. — Я не багатств прохаю у кагана. Коли путь мужа лежатиме через Чернігів, а серце не розгубить по світу прихильності до нас, нехай привезе він мені ляльку арабської роботи.

Чаушіар схопився, мов опечений, лютий і здивований, вирячився на дівчину. Що це, з нього сміються?!

Решта хозарів теж збентежилася, юрмляться навколо чаушіара.

А княжна не звертає на те уваги.

— Знаєте, — ще ближче підступила вона до хозарів, — я так люблю погратись іноді з ляльками, а їх, на превеликий жаль, лишилося лиш три: найкращу, ту, що привезли колись араби, розбив непосидючий наш Мурко.

Чорний збагнув, нарешті, що дочка глузує з хозарів, і вирішив втрутитися.

— Доню, — обірвав він гарячий потік її розповіді, — настав час забути про ляльки, про гру дитинячу. Великий каган прислав до тебе своїх сватів.

Чорна замовкла нараз і, отетеріла, дивиться на батька.

Чому це він перешкодив їй? Нащо зіпсував так вдало розпочату гру? Що це, змова проти неї?

Пошукала очима Славяту, але Славяти в залі не було. Глянула знову на батька — батько сховав од неї очі.

„Так он як! Заманили, значить".

Підступність була такою несподіваною, образа такою ущипливою, що дівчина ледве знайшла в собі силу не видати себе хозарам.

— Яких сватів?? Нащо? — прикинулась вона ще раз дитиною.

— Таких самих, доню, як князь древлянський присилав, болгари, — пояснив Чорний, вибивши цим останню скіпку, що підтримувала доньчину віру в нього. — Ти у мене одна, — говорив надірваним, тремтячим від хвилювання голосом, — примушувати не буду. Але як батько скажу: кращого лада тобі не бажаю. Каган — володар великої держави, по всіх асійських землях гримить про нього слава. Та й любить тебе.

Князь помовчав якусь мить, далі підвів на Чорну очі і додав:

— Тож подумай, доню, і скажи сватам своє слово. Ми всі — і я, й чаушіар — ждемо отут на нього.

Чорна мало не плакала. Вмовляння, мов отруйні краплі, падали у серце, виповнюючи й без того переповнені гіркими слізьми його вразливі куточки.

— Батькові не терпиться, — сказала крізь сльози. — Поспішає випхнути дочку!

— Що ти, доню! — щиро заперечив Чорний. — Примушувати, кажу ж, не стану. Але як батько раджу... (Далі буде)

ENGLISH SECTION

— by Halia Lazaruk Henderson

SHE TAKES THE PLACE OF ALL OTHERS, BUT HER PLACE NO ONE ELSE CAN TAKE

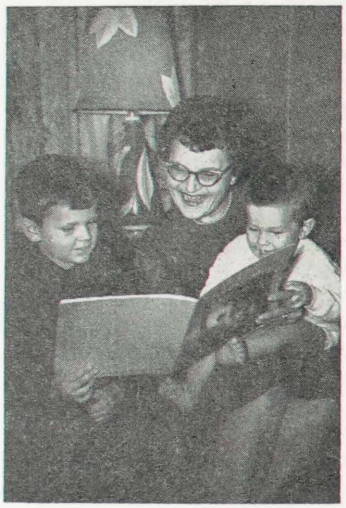

Mrs. Halia Lazaruk Henderson, radio-commentator, station CKDM, Dauphin, Manitoba, with her two sons Warren and Grant.

Mother's Day falls on May 13 this year. It's her day, a day set aside to honor her, to look back through the years, remembering the courage she gave and the hurts she healed. How tenderly mothers watch over their children all through the years. Only a mother's heart can be full of forgiveness for any mistake, big or small. Nothing can touch a mother's love! The word "mother" means warmth, wisdom, kindness, humor, security and love. In French, the word for mother is „mere". In Spanish, it's "madre". The Norwegians call her "moder", the Germans call her "mutter", and in Arabic, the word for mother is "umm". They all make different sounds but all have the same meaning.

There is on old Hebrew saying "that God could not be everywhere, and therefore he made Mothers." What better way to express a mother's power! In the Book of Proverbs we read "Hear, O my son, the instruction of thy father, and neglect not the teaching of thy mother". The influence of a mother in a home is perhaps the largest single factor in shaping history and the fate of nations.

William Ross Wallace said "For the hand that rocks the cradle is the hand that rules the world". And a quotation attributed to Lincoln is "All that I am or hope to be, I owe to my angel mother".

"Men are what their mothers made them", said Emerson, an American essayist, poet and thinker. This is very well illustrated in the story about the one hundred and twenty clergymen who were together, and were telling their experiences and their ancestry. Of these one hundred and twenty clergymen, how many of them, do you suppose, claimed the influence of a mother as the reason of their conversion? One hundred out of the hundred and twenty! If men are what their mothers made them, then the future destiny of a child is always the work of the mother. In loving tribute to all mothers, let us then glorify the vocation of motherhood above all others.

WOMEN AND CANADIAN POLITICS

Political equality is an achievement not to be underrated. It is a prize of high value, giving womenfolk the right to participate in government affairs on equal basis with men.

British women, in pursuit of franchise, had to struggle bitterly to obtain their goal. Many had even served sentences in jails and prisons; whereas the Canadian franchise issue was a less troublesome one.

Prior to 1916 women in Canada could not vote. It was during the trying years of the First World War that small groups of women throughout the Dominion accepting hard work and headaches were successful in winning this priceless award. Possessing strong courage and keen insight, they gave precious years of their lives to securing political equality for women, hoping that their successors would assume responsibilities as well as the privileges of enfranchisement.

How well have Canadian women lived up to the hopes of those who blazed the trail? Women of Canada alone can best appraise their own situation. It is felt by many that if public office-holding be made the yardstick for measuring Canadian women's awareness of their political obligations, the record wouldn't be too satisfying. Yet, surprisingly enough, great advancements have been made in the meantime in professional, business and educa-

tional fields; but little progress has been achieved in politics.

In the first flush of political enthusiasm women did well, especially in provincial politics, chiefly in the west. In 1916, Manitoba, Saskatchewan and Alberta conferred the franchise on women. The next year, with a general election looming, the Dominion government gave a partial franchise to women and in 1918 it was extended to all. Other provinces followed suit in quick succession.

The first woman in Canada to sit in a provincial legislature was Mrs. Edith Rogers, a Liberal. Presently, her daughter, Mrs. Gordon Konatz, has been nominated as a Liberal candidate in Winnipeg South in the forthcoming federal election. In Alberta's provincial election of 1917, Nellie McClung, a Liberal, won her seat in Edmonton, being defeated in 1926. Others followed. Number of women presently, holding office in Canada's provincial legislative assemblies are: Manitoba — 2, Alberta — 3, British Columbia — 2, Saskatchewan — 3, Quebec — 1, Nova Scotia — 1.

It wasn't till 1921 that Canada witnessed the election of a woman to Canada's Parliament — Agnes Macphail representing South Grey, Ontario, was elected to the House of Commons. It was hoped that Agnes' example would set off a strong chain reaction. Some of the others that followed — Marshall, Aitken, Casselman, Fairclough.

To the senatorship position, Mrs Cairine Wilson who passed away recently, was the first oppointment in 1932 by the Liberal government, followed by Mrs. Eva Campbell Fallis of Peterborough, Ontario, in 1935 by the Conservatives.

It took some 90 years of nationhood for Canada to get a woman minister. It wasn't till May 12, 1958, that Ellen Fairclough was appointed to the cabinet as minister of Citizenship and Immigration by Prime Minister, John Diefenbaker.

A handful of lady mayors and reeves is scattered across the country with a few more women serving as members of civic governing bodies. Ottawa's, first lady Charlote Whiton, is back in office again.

Having women participate in public office of the nation is considered to be most desirable and extremely beneficial. For women with their maternal instinct, deep understanding and sense of balance between material and spiritual values can make an important contribution to our Canadian heritage. Once given the right to express their wishes in the governing of the country, women strive to bring about needed social reforms. Exemplifying amongst others is Mrs. John Dick, a vigorous Liberal woman, who helped bring about the Mother' Allowance Act, and the establishment of playgrounds for children.

Mrs. Hugh Morrison was elected to the Manitoba Legislature in a by-election held in the constituency of Pembina on Dec. 9, 1961.

Today, politics in Canada presents a broad, open field to women with variations in parties and policies. Ordinarily women organize themselves behind the party banners which best express their views. Within its ranks, they work to stimulate its party's principles and ideas amongst the country's citizens by means of education; and thereby, creating a wider appreciation of the power and responsibility in their right to vote.

In reviewing women in Canadian polities, Canadian women of Ukrainian ancestry have as yet to set a precedent in as far as occupying any outstanding position in the country's governmental office. Political history of Ukraine has already recorded in its annals such famous names as Olena Kiselewska and Milena Rudnycka. We in Canada, who enjoy all freedoms, should strive not only to equal, but top this achievement. It is a privilege that should be willingly taken advantage of. With federal elections in the offing, how about mustering our forces and not remain contend to endorse the credo that this is a man's world. Let the infusion of the spirit, which motivated the country's suffrage leaders of 50 years ago, dawn upon us and inspire us to take our rightful place in a democracy, where a nation's voice is only that of its collective people — all people, both men and women.

Elizabeth Bilych

Відділ для дітей

СВЯТО НАШИХ МАМ

(Інсценівка)

1-а дівчинка:
— Чого це надворі
Блищать, мов перлини,
І чисті, й прозорі
Весняні краплини?

2-а дівчинка:
— Чого це пісні
Заспівали свої
Веселі, грайливі,
Дзвінкі ручаї?

3-я дівчинка:
— Чого це так сонце
Ласкаво пригріло?

1-й хлопчик:
— Це мамине свято
Уже наступило!

Всі:
— На мамине свято
Привітна, ясна,
У кожну квартиру
Приходить весна!

1-а дівчинка:
— Весна посилає
Всім мамам привіт
І перший дарує
Їм рястовий цвіт!

2-й хлопчик:
— Хай інші іще
Не з'явилися квіти,
Та їх змалювали
Для мам своїх діти.

1-й хлопчик:
— Ось маки червоні,
Ось білі лілеї, —
Це мій подарунок
Для мами моєї.

2-а дівчинка:
— А я вишивала
Для мами хустину,

1-й хлопчик:
— Я кошик бабусі
Зробив з пластиліну!

2-й хлопчик:
— А я своїй мамі
Завжди помагаю:
Сам ліжко стелю,
Іграшки прибираю!

3-я дівчинка:
— А ми із сестрою
Своїми руками
М'які рукавички
Зв'язали для мами.
Хоча рукавички
Сестричка в'язала, —
Зате я з нитками
Клубочок тримала!

3-й хлопчик:
— Улюбленим мамам
Дівчатка й хлоп'ята
Вітальні листівки
Вручили на свято.

1-а дівчинка:
— Ми дуже вас любим
І дякуєм знов
За ваші турботи,
За вашу любов!

1-й хлопчик:
— Своїх вихователько
Щиро вітаєм:
Вам щастя в житті
І здоров'я бажаєм!

2-а дівчинка:
— Прийміть подарунки
Від ваших діток:
Зробив їх наш дружний
Дитячий садок!

2-й хлопчик:
— А зараз нам хочеться
Вам показати,
Як всі ми умієм
Співать, танцювати.

Г. Бойко.

Ті всі квіточки для моєї мами!

ПОКИ ГОРОБЧИК ВИГЛЯНЕ

Раніше дівчатка дуже погано їли. Особливо Тата. Чого тільки мама не вигадувала, щоб примусити її поїсти! Посадить біля себе, набере в ложку супу чи борщу і каже:

— Розтуляй рота.

А в Тати рот ніяк не розтуляється.

— Не будеш їсти? Ну, що ж. Ми з Натою підемо гуляти, а тебе залишимо в кімнаті з Барсиком.

Барсик — це кіт. Великий, пухнастий. Дівчатка його побоюються, бо він може вдряпнути або навіть вкусити. То такий, що може!

— Не хочу з Барсиком, — насупившись, каже Тата.

— Тоді їж.

Тата розтуляє рота, набирає супу, але не пережовує й не ковтає, а так із супом в роті й сидить.

Ната допомагає мамі:

— Зараз ми візьмемо квитки і підемо в кіно. А Тату тета-сестра забере в лікарню.

Тата похапцем ковтає суп і заперечує:

— І не забере. Я заховаюсь.

— А вона все одно знайде.

Іншим разом з Натою така ж морока.

Тато якось дивився, дивився на все це, а тоді й каже мамі:

— Купи їм маленькі мисочки, хай самі їдять. Може так буде краще.

І от сьогодні дівчатка сидять на низеньких стільчиках біля маленького столика і самі їдять суп.

— Нато, ложку треба брати в праву руку, — зауважує мама.

— А я правильно їм? — питає Тата.

— Ти — правильно. Тільки в ліву руку візьми хліб і не клади його на стіл, поки не з'їси.

Поглядають дівчатка одна на одну і їдять, стараються. А мама ще підбадьорує:

— Ану, чий горобчик перший вигляне?

— Мій! — гукає Тата і ще швидше ложкою мотає. Ната й собі поспішає, щоб від сестрички не відстати.

— Ну-ну, подивимось, — каже мама.

І ось уже Тата кричить:

— Мамо! Горобчик виглядає!

— Молодець, — хвалить мама. — А в тебе, Нато?

— І в мене виглядає!

Поглянула мама — правда: виїли дівчатка суп, і видно тепер горобчиків, намальованих на денцях мисочок. Веселі такі горобчики — раді, що дівчатка їх з-під супу визволили.

Тепер що б Ната і Тата не їли з своїх мисочок — завжди до дна виїдають, поки горобчик вигляне.

П. Бабанський.

БДЖІЛКИ НА РОЗВІДЦІ

Настала весна; сонце зігнало сніг з полів; у пожовклій торішній травиці з'явилися свіжі яскраво-зелені с т е б л и н к и; бруньки на деревах розгорталися і випускали молоденьке листячко.

От прокинулась і бджілка від свого зимового сну, прочистила очиці волохатими лапками, розбудила подруг, і виглянули вони у віконечко — дізнатися: чи зник уже сніг, і лід, і холодний північний вітер?

Бачать бджілки, що сонечко світить весело, що скрізь ясно й тепло; вибралися вони з вулика і полетіли до яблуньки:

— Чи нема в тебе, яблунько, чого-небудь для бідних бджілок? Ми цілу зиму голодували.

— Ні, — каже їм яблунька,— ви прилетіли занадто рано: мої квіти ще заховані в бруньках. Спитайте у вишні.

Полетіли бджілки до вишні:

— Люба вишенько! Чи нема в тебе квіточки для голодних бджілок?

— Завітайте, любоньки, завтра, — відповідає їм вишня,— сьогодні ще нема на мені жодної розкритої квіточки, а коли розкриються, я буду рада гостям.

Полетіли бджілки до тюльпана, заглянули в його яскраву голівку; та не було в ній ні запаху, ні меду.

Сумні та голодні бджілки хотіли вже додому повернутися, коли враз побачили під кущиком маленьку темно-синю квіточку: це була фіялочка. Вона відкрила бджілкам свою чашечку, повну запашного солодкого соку.

Наїлися, напилися бджілки і полетіли додому — радесенькі.

К. Ушинський.

А ТЕПЕР СКАЖУ Я МАМІ

Мене мама, як маленьку,
Умивала
І щоранку дві косички
Заплітала.

Заплітала мені мама
Дві косички,
Одягала черевички,
Рукавички.

А тепер скажу я мамі,
Що такою
Вже не хочу бути більше
Я малою.

Сама буду я щоранку
Умиватись,
Заплітатись, озуватись,
Одягатись.

Ще й найменшенькому братику
Андрію
Черевички озувати
Я зумію!

Г. Бойко

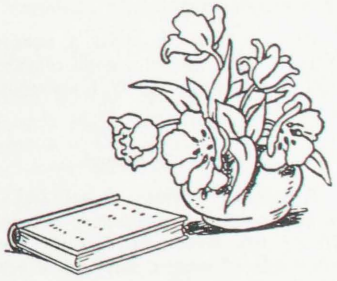

МОЯ УКРАЇНА

Все бачу тебе, Україно
В барвінку, немов молоду,
У квітах барвистих хорошу
У величі сяйві красу.

Там трави шовкові шелешуть.
Безжурно співають пташки,
Тінисті там бори шепочуть,
Провадять в минуле думки.

Тепер же лиш серце заплаче,
Бо сльози посохли в очах,
Там ворог чужинець лютує
В стражданні народному жах.

Не довго вже ворог лукавий
Гулятиме в рідному полю,
Відчиняться двері тюремні
І тисячі вийдуть на волю.

Маргарита Пилипчук

Для наших господинь

Цей відділ веде пані А. Сенів з Едмонтону, референтка домашньої економіки Союзу Українок Канади.

Надходить весна а враз з нею появляються соковиті, повні здорових складників яринні продукти домашнього хову. Першими покажуть свої головки спаржи (asparagus). Ось що пише про цю ранню веснянy городину книжка „Українські страви".

„Спаржа є високоцінною, смачною городиною, що появляється ранньою весною, незабаром після того як зійде сніг. У їжу використовують молоді, соковиті стебла — пагони, які мають вигляд паличок із закругленим верхнім кінцем. З кольорових головок розрізняють спаржу зеленоголову, червоноголову і білоголову. Найбілш поширені сорти білоголової спаржі.

Спаржу їдять вареною з маслом і з сосом, а також використовують для приготування зупів і консервують".

Страви із спаржі

Із спаржі готують гарячі страви у відвареному і запеченому вигляді. Перед приготуванням страви спаржу треба обчистити, зрізуючи в верхньої головки тонким ножем шкірку, а потім промити. Після обчищення товсту спаржу звязати у пучки, щоб при варені вона не поломилась, а тонку нарізати кусочками.

Щоб зберегти колір, спаржу варять у невеликій кількості води (3-3½ літри на 2 фунти спаржі.)

Спаржа, запечена в молочній підливі

Обчищену спаржу нарізати кусочками, варити до готовости і відкинути на друшляк, а потім заправити розтопленим маслом. Виложити тепер спаржу на сковороду з білого металю, залити молочною підливою, посипати сухарями, покропити маслом і запікати в духовці.

Приготування підливи — муку з легка спражити, розвести гарячим, кипячим молоком, цілий час мішати, добре проварити, протерти крізь ситко, заправити маслом і посолити. Для підливи одно горня молока, 2 стол. ложки муки, 2 стол. ложки масла.

Запечені „січеники"

Коли лишається вам шинка з Великодня то з неї можете приготовити дуже смачні запечені „січеники".

2 горнят меленої шинки
2 горнят меленого свіжого свинячого мяса
⅔ горнят сухих кришок
2 яєць — розбиті
2 горнят втертих на тертці сирих бараболь
2 горнят потертої на тертці моркви
½ ложечки солі
2 ложечки дрібно посіченої цибулі
⅔ горнят молока.

Змішати всі складники разом. Виложити в бляшкові горнятка „мофин" і пекти в кухні 325° до 350° Ф. 40 хвилин. Подавати на стіл з голубцями або сосом з грибів, (свіжих печериць).

Сос з свіжих печериць

½ фунта печериць
3 ложки масла
3 ложки муки
1½ горнят молока
½ ложечки солі
Трошки перцю.

Сполоскати і покраяти печериці. Смажити на маслі через пять хвилин, додати муку і перемішати з печерицями, додавати по трошки молоко, мішати, щоб сос закипів і згус, додати солі і перцю. Тим сосом поливати мясо.

Пай з квасною сметаною

Зробити тісто на пай, розтачати і вкрити бляшку (лише спід)

Сметанова маса

3 яєць добре вбитих
1⅓ ложки муки
⅔ горнят цукру
½ ложечки солі
2½ ложечки цинамону
⅔ ложечки мелених гвоздиків.

Всі сухі складники розмішати і додати до яєць, відтак додати 1⅓ горнят густої квасної сметани, 1⅓ горнят родзинків. Все разом вимішати і дати на виложену тістом паївку. Пекти в кухні 350 Ф. 50 до 60 хвилин.

Сметанові коржики

Коли лишиться вам трошки квасної сметани, то можна зробити смачні коржики.

Розмішати:
2 ложки масла
1 горня цукру
Вбити і додати 1 яйце
½ горнятка квасної сметани
1 ложечку ванілії, або потерту шкірку з одної цитрини.

Просіяти і додати 1⅛ горнятка просіяної муки, ½ ложечки соди, ½ ложечки соли.

Накладати тісто ложечкою на вимащену бляшку, прикрасити коржики зверха горіхом, або родзинкою (як хто бажає). Пекти в кухні 375Ф. 8 хвилин.

Коли хто бажає розтачувати тісто на стільниці, то замість 1⅛ горнят муки додати 2 горнят, поставити, щоб добре тісто охололо, а відтак розтачувати та викроювати бажані форми.

ВОЗДУШНІ БУЛОЧКИ

До пів горнятка літеплої води додати 1 ложечку білого цукру і 1 пачечку дріжджів, поставити в теплім місці на 10 хвилин.

До великої миски додати ½ горнятка білого цукру, 2 столових ложки оцту, 3½ горнятка літеплої води. Дати розпущені дріжджі і муку — від 8 до 10 горнят, настільки, щоб по замісі тісто не прилипало до руки. Вимісити добре, накрити і поставити у вимащеній товщем мисці на 2 години: Коли тісто підійде помісити і поставити на 1 годину, щоб знов підійшло. Помісити і виробляти булочки величини райського яблучка (креб епл), вкладати зрідка на вимащену бляшку, не класти заблизько, бо булочки наростають. Накрити і поставити на 3 години, щоб добре підійшли. Пекти в температурі 400° Ф. мають бути золотисто брунатного кольору. Зняти з бляшки, помастити верх маргариною, або цукровою заправою (2 ложки цукру розмішати з 1 ложечкою молока) з того припису буде 5 тузинів булочок.

Подала Єлисавета Шепелюк,
Форт Вілліям.

ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В МАНІТОБІ

Провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади відбувся разом зі з'їздом складових організацій СУС та Колегією св. Андрея у Вінніпеґу 18 і 19 листопада 1961 року.

Сесія Союзу Українок Канади відбулася в суботу ранком в залі Катедри Пресв. Трійці. Голова пров. екзек. пані Ольга Завісляк відкрила сесію, парох Катедри, о. М. Юрківський, провів молитву.

Президія з'їзду складалася з таких осіб: Мирося Дікур заст. голови Союзу з Едмонтону, Марія Білоус з Давфину, Марія Григорчук з Етелберт, Наталка Когуська, редакторка „Променя" і Ольга Завісляк. До резолюційної комісії були вибрані пані: Н. Когуська, М. Білоус і М. Дікур. До номінаційної комісії увійшли: Анна Процюк, Марія Неґрич, пані Бугера, пані Чвалюк і пані Ткачук. Секретарювали Марія Неґрич і Теодора Гаврисишин.

Слідуючі членки провінціяльної екзекутиви звітували: Анастасія Сирник, рекордова секретарка, Марія Симчич, касирка, Ангелина Павлик, голова комітету мистецтва й музею, Розалія Кондра, стипендійна референтка, Марія Юрків, референтка Цивільної Оборони, Анастасія Сарчук, представниця до Канадійської Асоціяції Консументів, і Ольга Завісляк як представниця до Манітобської Жіночої Ради.

З'їзд вітали: представниця головної управи Мирося Дікур, заступниця голови Союзу з Едмонтону; делеґатки манітобських відділів: пані Чвалюк з Мензі; пані Савчин з Етелберт; пані Гудима з Транскони; Анна Подольська з Вайти; Клавдія Долинчук з Толстой; Гафія Перепелюк з Флин Флон; пані Ткачук з Портедж ла Прері; Марія Ілюк з Сондавн; Марія Білоус з Давфин; Анастасія Грицак з Овкборн; пані Бугера з Роблин; Вкіторія Ґоряк в імені відділу ім. О. Кобилянської у Вінніпеґу; Марія Кушнірик від відділу Княгині Ольги у Вінніпеґу і Анастасія Сарчук від відділу ім. Л. Українки у Вінніпеґу.

Діяльність провінціяльної екзекутиви в коротці представляється так: в минулому році було видано та розіслано відділам 3 обіжники та одного загального листа, в якім між іншим були порушені справи навчання української мови, опіка над молоддю, придбання більше вартісних речей до Філії Музею, Організація Консументів і інше. Відбуто два окружних з'їзди — один в Роблин, другий в Овкборн. Жіноче товариство при Соборі св. Покрови у Вінніпеґу вписалося до Союзу Українок Канади й прийняло назву ім. Княгині Ольги. Стипендію Союзу Українок Канади одержала Оксана Грищенко, студентка 4-го року Манітобського університету у відділі філософії, п-на Грищенко походить з Содборі, Онт. Десять років минуло від заснування манітобської Філії Мистецтва й Музею в 1961 році. Склад комітету філії крім одної членки ввесь час був той самий. Комітет постарався 6 взорів для вишиття зі знимками, які були поміщені в „Промені". Музейні речі були випозичені на виставки; одна з них, що відбулася в Манітобськім університеті, заходами українських студентів а друга під час окружного з'їзду в Роблин.

Пані Завісляк учащала на всі засідання екзекутиви Манітобської Провінціяльної Жіночої Ради як також брала участь в річних та півріччих зборах. Справи, над якими Рада застановлялася, розсліджувала через ріжні комітети й остаточно були ухвалені ряд резолюцій на зборах відносно молоді, учителів, безробіття, алькоголізму, поліпшення життя індіянів та ескімосів та інші справи, які відносяться до всього канадійського суспільства. Пані Завісляк працювала в комітеті, що розсліджував стан алькоголізму між молоддю та старшими.

Світлина членок провінц. екзекутиви Союзу Українок Канади в Манітобі. Перший ряд сидять зліва направо: пані — А. Павлик, М. Симчич, Є. Білич, О. Завісляк, В. Горяк, І. Тарнавецька. Другий ряд — М. Юрків, Т. Гаврисишин, О. Долинчук, А. Парасюк, Р. Кондра, А. Воробець, М. Кишнірик. Бракує на знимці А. Сарчук і А. Сирник.

Фінансовий стан каси пров. екзек. представляється так: загальний прихід за рік 1960-61 $955.41, загальний розхід $479.93, осталось $475.48.

Після звітувань та дискусій над звітами пані Когуська говорила про журнал „Промінь", про його осягнення за дворічний період його існування, пляни на майбутнє та про те, що відділи з їх членством можуть зробити в цьому напрямку.

Сесія закінчилася закликом до збірки на організаційний фонд Союзу Українок Канади. Делеґати і гості зложили $131.00.

Вечірня сесія була присвячена ювілею 35-ти ліття Союзу Українок Канади. В почесній президії сиділи: Впреосв. Владика Ілларіон, добр. Ольга Савчук, Марія Марко, Єлисавета Білич, Марія Білоус. Програму переводила Ольга Завісляк.

Митрополит Ілларіон у своєму привітальному слові високо підніс працю Союзу на громадському і церковному полі. Опісля слідувала промова добр. Ольги Савчук. У першій

частині промови вона насвітлила обставини серед яких повстала організація Союз Українок Канади 1926 року. Вона підкреслила, що до організаційної праці в той час бралися молоді віком жінки, які хоч не мали великого досвіду але проте мали молодечий запал і охоту до праці. У другій частині своєї промови добр. Савчук звернула увагу на теперішні недомагання, які зможемо побороти „якщо тільки буде в нас те саме завзяття і та сама посвята й охота до праці, що знаменували Союз Українок Канади в його дотеперішній праці".

Другою бесідницею була Марія Марко, перша голова провінціяльної екзекутиви Союзу в Манітобі. Вона розповіла про започаткування провінціяльної екзекутиви в Манітобі та про перші роки праці.

Пані Мирося Дікур проголосила вислід кампанії в приєднанні передплатників для журнала „Промінь", та вручила нагороду пані Климентині Пасічняк, яка здобула перше місце в Манітобі.

Склад провінціяльної екзекутиви на наступний рік: Ольга Завісляк, голова; Єлисавета Білич, уступивша голова; Вікторія Ґоряк, перша заст. голови; Анастасія Сарчук, друга заст. голови; Анастасія Сирник, рекор. секретарка; Ірена Тарнавецька, корес. секретарка; Марія Симчич, касирка; Ольга Долинчук, культурно-освітна референтка; Розалія Кондра, стипендійна референтка; Ангелина Павлик, голова комітету Мистецтва й Музею; Марія Юрків, референтка Цивільної Оборони; Анастасія Сарчук, представниця до Канадійської Асоціяції Консументів; Теодора Гаврисишин, референтка архіву; окружні представниці: Марта Лебедович на Роблин, Гафія Перепелюк на Флин Флон, Марія Білоус на Давфин, Анастасія Грицак на Овкборн, Клавдія Долинчук на Толстой. До контрольної комісії увійшли: Марія Кушнірик, Анна Воробець і пані Парасюк.

Вечірня сесія закінчилася чайною гостиною, приготовленою чотирма відділами Вінніпеґу й Транскони та роздачею ювілейного короваю усім присутнім.

Резолюції, які були ухвалені на з'їзді, були подані в „Промені" в числі 12 з грудня 1961 р.

Секретарки з'їзду

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ Й ОЛЬГИ БАСАРАБ ЙОРКТОН, САСК.

Заходом жіночого товариства ім. Олени Пчілки відсвятковано дня 12-го лютого в Народному Домі, в 38 річницю мученичої смерти, свято Ольги Басараб, а в неділю 25-го лютого свято в честь великої нашої поетеси Лесі Українки.

Святочну програму обидвох свят започаткувала голова товариства пані Анна Ковалик своїм вступним словом, як також вона проводила програмами. В програму свята Ольги Басараб входили гуртові пісні, як: „О Україно", „Ой у лузі червона калина", „Видиш, брате мій" і „Не пора, не пора". Ці пісні були переплітувані деклямаціями: „У День Героїнь" виголосила пані Є. Хриптул, „Сестрі Українці" — пані А. Равлюк, „Бажання" — пані О. Лукій, „Могила Ольги Басараб" — пані А. Заліщук і „На вічну память Ольги Басараб" — пані О. Піць і пані А. Кадещук. Святочний реферат про життя й смерть Ольги Басараб прочитала добр. О. Бойчук.

Програма Свята Лесі Українки була майже подібна до попередньої, лише з тою зміною, що замість святочного реферату були питання й відповіді про життя й творчість Лесі Українки, які були приготовлені св. п. проф. Л. Білецьким, а Союз їх видав. Питання перепроваджувала добр. О. Бойчук, а членки й сумківці відповідали на них. Слідуючі пані брали участь в цих питаннях: А. Ахтимійчук, М. Ґерман, А. Заліщук, А. Ковалик, В. Крипякевич, А. Кадещук, А. Лис, О. Лукій, М. Прокопчук, П. Процишин, Л. Піць, С. Ригус, А. Равлюк, М. Склярук, Р. Стратійчук, В. Трофанюк, С. Хриптул і П. Чабан; зі сумківців були: Савеля Вакарчук, Донна Крипякевич, Надя Левко, Орест Равлюк, Кені Процишин, Беверлі Северин і Іванна Хриптул. Деклямації виголошували слідуючі членки: пані: О. Піць — „Тішся дитино", А. Кадещук — „Конвалія", В. Крипякевич — „Пісня", А. Лис — „Контра Спем Сперо" і А. Заліщук — „Памяти Лесі Українки". Поему „Давня Казка" відчитала добр. О. Бойчук. Кінцеве слово на обидвох святах виголосила заст. гол .пані Чабан.

Обидва свята закінчено національним гимном „Ще не вмерла Україна" і спільною перекускою. Слід відмітити, що ці святочні сходини відбулися з гарним успіхом і користю для цілої громади.

Ольга Бойчук, культр. осв. рефер.

РОКОВИНИ ЖІН. Т-ВА ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, ВІННІПЕҐ, МАН.

Жіноче т-во при церкві св. Михаїла у Вінніпеґу кожного року дуже врочисто святкує свої роковини. Цього року свято відбулось в неділю 18 березня. Почалось воно Службою Божою в церкві, яку відправив Всеч. о. Ґоргіца.

По Службі Божій відбувся святочний обід в залі під церквою і програма свята, що складалася з привітальних промов представників інших сусідніх організацій. Програму переводила голова т-ва пані Вікторія Ґоряк.

Привіти зложили: голова церковної громади п. Савчук, панна Теодора Гаврисишин — від відділу ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці, пані К. Хам, голова т-ва Організ. Українок з Ст. Боніфас, пані Калинчук, т-во при церкві Ів. Сучавського, пані Медвечук — т-во О. Басарабової при Школі Шашкевича. Гостем промовцем на святі була пані Єлисавета Білич, бувша голова пров. екзекутиви Союзу Українок в Манітобі. Від Зап. Т-ва св. Михаїла—п. Тирновецький, від Добр. Т-ва св. Михаїла п. Фещук, від сестрицтва Пресв. Богородиці пані Бурдейна, від Кан. Т-ва п. О. Шеховський, від СУЖЕРО п. Ретько, від відділу Комітету Українок Канади голова пані Чайковська, від провін. екзекутиви Союзу Українок в Манітобі, голова пані О. Завісляк. Промовляв отець диякон Глуханюк і п. Ґео. Підлубний, гість з Форт Френсес. На закінчення свята, дуже гарне слово сказав Всеч. о. Ґоргіца, оцінивши труди жіноцтва, як для церкви так і для загальних справ нашого громадського життя в Канаді.

Погляньте на свою наліпку на адресі журнала і переконайтеся, чи ваш журнал заплачений на цей 1962 рік. Коли ні — постарайтесь вислати свою передплату і тим заощадите нам часу висилати вам упімнення. Кожна передплата заплачена наперед це свідоцтво оцінки журнала і вашої відповідальности за його існування.

Світлина членок Союзу Українок Канади у Форт Френсес, Онт.

Зліва направо: перший ряд — пані Марія Осадчук і Марія Бадюк, Марія Андрушко, о. Григорій Удод, добр. Олександра Удод, пані Тетяна Олійник, Анна Пліхта, Марія Ґушуляк. Другий ряд — пані Анастасія Демянів, Домка Библів, Веронія Ґогоша, Домка Ґогоша, Катерина Ковальчук, Анна Гуменюк, Анна Койцан, Параскевія Кіт, Марія Настюк. Третій ряд — пані Леся Ґушуляк, Параскевія Корман, Марія Бадюк, Катерина Ґушуляк, Василина Ґушуляк, Марія Соколотюк, Катерина Рогожа, Катерина Підлубна. Четвертий ряд — Гелена Кінжирський, Анна Буяр, Євгенія Олійник, Катерина Зуб, Марія Демянів, Калина Бадюк, Софія Ґушуляк, Марія Ґушуляк, Марія Андрушко. Пятий ряд — пані: Павліна Басараба, Гелена Наринська, Марія Бадюк, Оксана Ковальчук, Михайлина Вепрук, Марія Кіцул, Джун Ковальчук.

СВЯТО 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.

У неділю 3-го грудня м. р. у громаді св. Юрія у Форт Френсес відбулося свято 35-літнього Ювілею Союзу Українок Канади. Святкування відбулося за ініціятивою й при допомозі Настоятеля громади о. Григорія Удода й добр. Олександри, а також при активній допомозі заряду громади.

Свято почалося Службою Божою; молитви за здоров'я членкинь та поминальні за відійшовших у Вічність. У слові-проповіді о. настоятель насвітлив образ української жінки-християнки і жінки — борця за національне відродження свого народу, яких членкині є і повинні бути гідними наслідницями. По Службі Божій вдіправлено Молебень за здоров'я й успіх у праці, також відправлено Панахиду за всіх відійшовших з дочасного життя членкинь.

По обіді в залі читальні „Просвіта" відбулася друга частина свята. Заля прекрасно удекорована до свята. На переднім пляні понад сценою красується напис „СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ" вбраний в українські національні барви, а під написом число — 35. Кожний, хто переступив поріг залі відчував у собі той святковий настрій.

Програмою свята керувала пані Анна Буяр — одна з активніших молодих членкинь. В програму входило вступне слово — голова святочного комітету пані К. Підлубної, реферат — пані В. Ґогоша, деклямації, сольові і хорові співи учнів української школи та кінцеве слово о. настоятеля. Далі голова відділу ім. Лесі Українки — пані А. Пліхта привітала поіменно кожну з довголітніх

Від учительок і учнів недільної школи привіт для ювілятів склала членкинь, вручаючи їм спеціяльні ювілейні корсажі.

учениця Николина Андрушко, вручаючи при тому дарунок для відділу і букет квітів на руки найстаршої членкині — пані Марії Андрушко (бабусі Николини).

З привітом від української школи та з дарунком і квітами відділові виступила учениця цієї школи Ірина Гушуляк, складаючи квіти на руки першої голови відділу ім. Лесі Українки — пані Тетяні Олійник. Від заряду громади привіт, дарунок і квіти склав на руки голови відділу пані А. Пліхті — п. Митро Бадюк — фін. секретар громади. Від Т-ва „Просвіта" вітав жіноцтво п. Михайло Євчин, який склав дарунок з квітами на руки заст. голови відділу — пані Марії Осадчук. Від відділу „Доньки України" привітала старших заслужених членкинь пані Михайлина Вепрук, складаючи дарунок і квіти на руки голови святочного комітету — пані Катерині Підлубній.

Свято 35-літнього ювілею Союзу влаштоване відділами у Форт Френсес було найперше подякою старшим заслуженим членкиням за їх віддану працю на церковній і національній ниві, а для молодших членкинь — заохотою до наслідуванння великого прикладу матерів.

Після офіційної програми, тут же в залі відбулося спільне чайне прийняття для всіх членкинь і гостей та спільна фотографія обох відділів.

Свято залишило найкраще враження в місцевого жіноцтва та громадян. Щасти Боже усім нам спільна в любові і згоді та в корисній праці для рідної церкви і української справи дочекати наступних ювілеїв.

Членкиня

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К.

Відділ Союзу ім. О. Пчілки — Ню Вестмінстер, святкував у Бирнабі, в неділю 18-го лютого, б. р. ювілей 35-ліття СУКанади.

По Богослужбі, о. М. Дебрина відправив Молебень і привітав жіноцтво з цієї нагоди. Вечером, у гарно декорованій залі у приявності місцевого жіноцтва, представниць екзикутиви на Б. К. й відділів з Ванкуверу і Волей та численного громадянства переведено дібрану програму свята.

Відкриваючи свято, о. М. Дебрин привітав жіноцтво й висловив признання за його велику працю для Церкви й народу. Однохвилинною мовчанкою вшановано відійшовших у вічність членок. В програму, що її переводив о. М. Дебрин входили: вступне слово — сказала пані К. Демйон, пісні: „О Україно", „Ой вербо, вербо", і „Де Дніпро наш" — відспівав імпровізований хор відділу, в супроводі струнних інструментів; деклямація — пані Микитин; ювілейний реферат — добр. К. Дебрин; ювілейне слово — пані Масцюх, голова екзекутиви на Б. К.; про народну творчість в світлі 35-го ювілею пані Г. Токарик; привіти від відділів СУК: Ванкувер — пані Лазарович, голова Волей — пані Боярчук, голова від секції мистецтва при екзекутиві голова пані Кіндрачук, о. А. Костюк — з Волей, та п. І. Коропатницький — голова місцевої громади.

Вшановано корсажами пань: Д. Масцюх — теперішню й Г. Токарик уступившу голову екзекутиви, О. Реваковську — теперішню й К. Коропатницьку та К. Демйон — бувші голови відділу і добр. К. Дебрин, а відзнаками Ф. Човганюк і П. Лалюк — найстарших членкинь відділу. Кінцевим словом пані Реваковської програму закінчено, але свято продовжувалось чайним прийняттям.

Не можна не підкреслити виховавче значення цього свята для його учасників. Виголошений добр. К. Дебрин реферат, з під пера С. Стечишин — висвітлив ідеологічну сторінку 35-літної праці. Тут бачимо перші побудники, кличі й ідеали українки-канадійки, яка перевиховалася, щоб відповісти на своє покликання, а саме — стояти на сторожі української духовости у Канаді.

А ось і про той протоптаний шлях довідуємось із слова — привіту пані Масцюх, яка висвітлює пророблену працю СУК. Тут бачимо наше жіноцтво в кожній ділянці організованої праці: суспільно-харитативній у Канаді й поза нею, культурно-освітній: у школах, імпрезах, рефератах, на з'їздах у збереженні глибокого змісту рідної культури-традиції й мистецтва по музеях; їх успішні намагання в ділянці видавництва, завершені прекрасними журналлом „Промінь"; їх участь у праці з іншими жін. організаціями, а вже найбільше їх подивугідне наслідування біблійних Мироносиць у служінні рідній Церкві — найбільшій нашій силі.

Якби молоде покоління спромоглося зрозуміти глибінь і велич любовної відданости до свого рідного цих 35 років праці, то це б „Євшан зіллям" недопустило їх на дорогу утечі від своєї національної й релігійної батьківщини, що загрожує нам завтра.

З переведеної збірки, по відтягненні всіх коштів залишилось 10 дол. на видавничий фонд журнала „Промінь".

Катерина Дебрин, культ.-осв. реф.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Комітету Українок Канади, Відділ Торонто.

25 лютого ц. р., в залі катедри св. Володимира, при вул. Бетерст в Торонті, Комітет вшанував память героїнь-українок, які життя своє віддали за Україну.

Відкриття доконала голова — др. З. Плітас і підкреслила, що свята на честь героїнь стали вже нашою національною традицією і обходять їх українки на цілому світі.

Святкову доповідь виголосила проф. В. Завадська, спиняючися, по стислій аналізі самої ідеї геройства, на постаті поетки Олени Теліги, яка 20 років тому була розстріляна німцями в Києві, де провадила національно-українську працю.

Панна Волощак задеклямувала з піднесенням поезію Б. Бори — „Я їх бачу". Жіночий хор „Арфа", під диригентурою о. В. Жовткевича, виконав кілька пісень.

В програмі виступала також 11-літня Ліда Семчишин, яка відспівала пісню, а потім заграла на фортепіяні. Акомпаніювала її співу панна Бизко.

Скрипкове сольо панни Марусі Гробельської, в супроводі пан З. Лавришина, було доправди досконалою точкою. Панна Білошицька відспівала, в супроводі пані Олійник, дві пісні.

Закінчили свято відспіванням гимну.

Назагал, святочні сходини вдалися, особливо беручи під увагу, що в тому самому дні відбувалося аж 5 українських імпрез і наші артисти були заангажовані в кількох місцях.

В. Завадська

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО 35-ЛІТТЯСОЮЗУ И 35-ЛІТТЯ ВІДДІЛУІМ. О. ПЧІЛКИ В ЙОРКТОНІ

Світлина ювілейного свята. При святочному столі: почесні гості свята, голови товариства, і вдізначені членки в 25-ліття на спільному чаї.

День 18-го лютого ц. р. жін. т-во ім. О. Пчілки святкувало 35-ліття Союзу Українок Канади й 35-ліття свого відділу в Йорктоні.

Ювілейне свято почато Службою Божою у місцевій православній церкві, яку відправляв Всеч. о. В. Бойчук, а співав прекрасно хор у повному складі під управою диригента п. Івана Хриптула. Церква була переповнена вірними, гостями з сусідніх відділів та членками жіночого товариства. В своїй проповіді о. Парох особливо підкреслив працю жіноцтва, яку воно вложило для нашої Церкви, будучи зорганізоване в Союзі Українок Канади, як також дав признання за цю працю і членкам у відділі ім. О. Пчілки. Під час Панахиди, усі присутні в церкві членки з горіючими свічками в руках спільно молилися за упокой відійшовших у вічність членок на протягу 35 років. Святочний і зворушливий настрій відчували всі присутні в церкві.

О год. 2-ій по полудні в Народному Домі почалася святочна програма Ювілейного Свята. Председницею була пані С. Хриптул, на почесних місцях сиділи голови товариства, які очолювали товариство на протягу 35 років і членки піонерки які були того дня нагороджені грамотами 25-літньої приналежности. Почесним членкам пані Р. Стратійчук причіплювала корсажі. Свято почато молитвою „Царю небесний", о. парох відчитав імена померших членок: Параска Віндзяк, Артиміза Ворощук, (добр.) Г. Галицька, Анна Смукович, Анна Думка, Кобець, Марія Когут, Розалія Кушнірук і Марія Трофаненко, і попросив усіх присутніх повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати їх память.

Вступне слово сказала голова тов. пані Анна Ковалик. Секретарка пані О. Піць відчитала писемні привіти, з централі Союзу Українок Канади — Едмонтон, привіт-телеграма від о. і добр. Керніцьких з Віндзору, Онт., від відділів: ім. О. Кобилянської з Мазепи, ім. Марії Марковичевої з Канори, Саск., і ім. Софії Русової з Кемсек. Особисто зложили привіти слідуючі пані: А. Стечишин від відділу „Доньки України" з Винярд, пані П. Бугера від відділу „Доньки України" з Роблин, Ман., пані І. Гарасимюк від відділу О. Басарабової з Теодор і пані Б. Кусий від відділу ім. М. Марковичевої з Канори, Саск. Були ще зарепрезентовані відділи з Ґорлиц і Інсінгер. Також між присутніми почесними гостями т-во мало шану мати достойного суддю М. Стечишина з Виниярд, одного з перших піонерів громадсько-церковного життя в Йорктоні. Місцеві привіти — від церковної громади — пан Н. Стратійчук, української і недільної школи—голова комітету шкіл пані П. Процишин, від СУМК — голова пан Іван Максимюк. Зложив привіт о. парох. Він сказав, що завдяки оцим піонеркам, в яких сліди пішли й інші, осягнуто те, що ми сьогодні маємо. Треба тільки цей прапор нести дальше. О. В. Бойчук побажав усім членкам добрих успіхів на будуче. Всі відспівали „Многая літа".

Ювілейний реферат прочитала пані М. Склярук. Добр. О. Бойчук представляла присутніх голов і читала головніші події, які пройшли в товаристві за час урядування присутніх і неприсутніх на святі голов. Першою головою жін. тов. ім. Олени Пчілки й одною з основоположниць була пані Анастасія Стечишин. Вона починала товариство пятьма членками, яке сьогодні виросло до числа 77. Вона, як одна з перших громадських провідниць, обробляла грунт для жіночої організації в Йорктоні.

Пані А. Стечишина була почесною головою нашого свята й головною бесідницею. У своїй змістовній промові, переповіла про початки жіночого товариства. Молода сумківка

Світлина членок відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск.

Перший ряд зліва направо, пані: Р. Стратійчук — кореспонд. секр., С. Хриптул — касієрка, О. Піць — рекорд. секр., А. Ковалик — голова, добр. О. Бойчук — культ. осв. реф., Всеч. о. В. Бойчук, А. Стечишин — 1-ша гол. жін. тов. в Йорктоні, А. Ягольницька— поч. гол., А. Кадещук, М. Деркач, Пет Процишин, П. Процишин, П. Думка. Другий ряд: А. Благут, А. Гишка, М. Гупка, А. Владійчук, Р. Осьмак, М. Король, В. Крипякевич, М. Ґерман, П. Гарвей, М. Прокопчук, Д. Корбот, А. Іванюк, М. Ахтимійчук, С. Стефанюк, В. Дмитрійчук, Ф. Копан. Третій ряд: Д. Пасічник, А. Клевчук, М. Ґамрацій, С. Скварчук, М. Зорян, Ф. Білокрила, А. Стівенс, Ґ. Гудима, М. Анака, С. Андрусяк, А. Равлюк, А. Стінка, К. Яремко, Е. Кушнірук, М. Дверинчук, П. Чабан — заст. гол. Четвертий ряд: Ф. Мюка, М. Склярук, А. Цимбаліста, Ґ. Яремко — фінас. секр., М. Деркач, О. Лукій, В. Трофанюк, Ц. Ґнип, А. Михальчук, К. Бортняк, К. Лисенко, А. Заліщук, С. Панчук, А. Лис. Нема на знимці: А. Гулька, К. Курулюк, Д. Скрипник, А. Демчук, О. Берніцька, А. Федорук, К. Федорак, К. Процишин, Д. Благут, Б. Друшка, п. Турчак, А. Денисик, М. Пасічник, О. Ткачук, Х. Сліпченко, М. Андрусів, А. Ахтимійчук, С. Ригус, М. Благий.

Донна Крипякевич вручила пані Стечишин, як вислів пошани й вдячности, китицю живих квіток.

Головами т-ва за 35 років були: А. Стечишин, добр. М. Керніцька, Анна Ґулька, Марта Деркач, Катерина Курулюк, А. Ягольницька (почесна), П. Процишин, К. Процишин, А. Ковалик (теперішня). Членки піонерки — Катерина Яремко, Анна Кадещук, Розалія Стратійчук і М. Сліпченко.

Слідувало вручення грамот чотирьом членкам за 25-літню приналежність до Союзу. Ними були: Павліна Думка, Марія Ґамрацій, Марія Дверничук і Марія Анака. Секретарка тов. пані О. Піць прочитала про діяльність кожної, а пані А. Стечишин вручила їм грамоти. Почесна голова пані Ягольницька причіплювала відзнаки.

Програма свята була переплітана музичними точками, які виконували три дівчинки: Даруся Ковалик, Шерен Кузик і Леся Бойчук. Кінцеве слово сказала пані А. Ковалик.

Після програми відбувся традиційний чай.

Прихід з ювілейного свята, який виносив $46.00, призначено на пресовий фонд журнала „Промінь".

Ольга Бойчук

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ Й ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ ВЕРНОН, Б. К.

В неділю дня 18-го лютого ц. р., по відправі в Українській Православній Церкві у Вернон, Впр. о. Прот. Г. О. Василів, відслужив поминальний Молебень по сл. п. Лесі Українки і Ольги Басарабової.

Обі вони для нашого жіноцтва теперішнього часу є тим дороговказом, як треба жити й любити свій народ, та незабувати про наш рідний край Україну, де дальше в нужді та страху перед большевицькими сатрапами, живуть наші брати й сестри.

По Молебневі в церкві, всі зійшлися до церковної залі, де наше жіноцтво приготовили перекуску. Опісля пані Настасія Микитюк, що припоручено було її перепровадити програму святкування, покликала всіх спільно переспівати „О Україно".

Вступне слово сказала голова жіночого товариства пані Василина Кучер, а жіночий хор в супроводі голови церковної громади п. Павла Малиша відспівав „В горах Карпатах" і „Соловейко".

Деклямації виголосили пані: Марія Михайлюк — „Мій шлях", Марія Микитюк — „Порвалася нескінчена розмова" і „Горить моє серце", а Софія Князь — „Памяті героїні". Сольо „Пропала надія" відспівав п. Павло Малиш. Реферати виголосили, пані Настасія Микитюк про Лесю Українку, а о. Василів, про Ольгу Басараб. Пані Марія Михайлюк згадала і про маму Лесі, Олену Пчілку, яка гідно виховувала своїх двоє дітей в українському дусі, хоч не раз зо своїм мужем-урядником, перебували в російському оточені, а навіть чужу для українців московську мову називала „заразою", що багато наших переймалося і по своїх домах чужої мови вживали.

Померла Олена Пчілка в Киеві 1930 році, саме в тому часі, коли боль-

35-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ЕДМОНТОНІ

Світлина з ювілейного свята в Едмонтоні. Зліва направо: Всеч. о. М. Фик, Софія Гриник — голова, Преосв. Владика Андрей, Катерина Міськів — був. голова Союзу, Стефанія Пауш, — теперішня голова, Софія Василишин — уступ. голова, Всеч. о. О. Хомяк, Ема Верхомин, рефер. журнала.

В неділю 4-го березня, 1962 відділ Союзу при Катедрі св. Івана святкував ювілей 35-ліття Союзу Українок Канади. Свято почалось рано Службою Божою, яку відправив Всеч. о. О. Хомяк. Після святої Літургії відбувся вдячний Молебень, — відслужив Приосв. Владика Андрей. Вечером в Катедральній залі почалось свято урочистою програмою. При вході присутні помітили гарну прибрану залю: квіти на столах а на сцені світив золотий смолоскип з написом. На головнім столі стояв ювілейний торт удекорований з 35-ма свічками в синьо-жовтих красках. Це все немало причинилося до збільшення святкового настрою у присутніх.

Відкриваючи свято, предсідниця пані Емма Верхомин попросила Приосв. Владику Андрея провести молитву. В своїх вступних словах вона привітала всіх присутних пояснюючи значення свята. Вона сказала що з великою радістю ми нині виявляємо належну пошану і вдячність організації, яка працювала для нашої церкви і для народних цілей в Канаді.

Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західної Канади, в теплих словах привітав Союз Українок Канади з нагоди 35-ліття, підкреслив, що завдання, які поставило собі зорганізоване в Союзі Українок Канади жіноцтво 35 років тому взад, сьогодні є так само живими, актуальними й конечними для виконання, щоб українська спільнота в Канаді могла жити повнотою релігійно-церковного й культурно-національного життя. Самовідданої праці зорганізованого в Союзі Українок Канади жіноцтва потребують наші родини, щоб вони були свідомі своїх завдань; наші українські і недільні школи та молодечі організації, щоб наші діти і молодь виховувались і виростали на ревних членів Церкви і примірних горожан держави. Дбайлива опіка зорганізованого жіноцтва всюди є потрібна для розвою нашого духового життя, яке мусить протиставитись скрайнім матеріялістичним впливам, що є шкідливим для збереження і плекання наших культурних скарбів.

Свій привіт Владика Андрей закінчив побажанням дальших успіхів у праці та уділенням благословення.

Пані Софія Гриник, голова відділу при Катедрі, вітаючи головну управу висловила признання основателькам Союзу: С. Стечишин, пані Марії Мадюк, добр. Л. Слюзар і Д. Яндовій. Ще молодими жінками вони бачили потребу зорганізувати українське жіноцтво в Канаді. Союз, поширюючи освіту і національну свідомість виховав молоде покоління де членки стають в ряди наших піонерок і є в проводі наших відділів. Ми раді, що осідок централі є в Едмонтоні і що управа Союзу складається з членок нашого відділу. Висловила признання централі за видавання журнала „Промінь". Відтак покликала бувших голов Союзу: Д. Яндову, К. Міськів, С. Василишин і теперішню голову С. Пауш до почесного стола, чіпаючи їм корсажи. В неприсутности пані Янди, квіти для неї були передані. Також членки головної управи добродійки — Ю. Мельничук, М. Хомяк і Р. Фик сиділи коло почесного стола.

Голова Союзу Українців Самостійників др. Левко Г. Фарина, привітав організацію Союзу Українок Канади з приводу 35-ти ліття її праці на громадській ниві. В своєму привіті він сказав, що 35 літ тому, Союз Українок Канади разом із всіма іншими складовими організаціями СУС вибрав собі за одну з головних цілей, зберігати, плекати, розвивати й розповсюджувати культурні цінності українського народу. Можна сказати, що Союз Українок Канади у виконанні цього надто важливого завдання ніколи не грав „другої скрипки". Др. Фарина підкреслив многогранність культурно-осьвітньої праці Союзу, коли він відмітив високо корисну діяльність відділу Союзу Українок Канади при Катедри св. Івана.

Пані Калина Засійбіда, голова провінціяльної екзекутиви на Альберту склала привіт і в щирих і сердечних словах висловила признання головній управі Союзу.

Пані Стефанія Пауш перечитала святочний реферат 35-ліття Союзу Українок Канади приготований панею Савелею Стечишин. На прикінці читаного реферату, вона пригадала присутнім слухачам, що Союз,

---

шевики навіть не дозволили, щоб похорон відбувся по християнськи і крім кількох визначніших її приятелів, між якими був і проф. Михайло Грушевський нікого не було.

Академію закінчено піснею „Де згода в родині", а присутні зложили 20 дол., що пересилаємо на наш журнал „Промінь".

Настасія Микитюк, секретарка

у додатку до згаданих досягнень, має сьогодні до свого розпорядження Видавничий Фонд ім. Н. Кобринської, який служитиме для видавання корисних і потрібних матеріялів як для організації, так і для нашої молоді. Ще одна заслуга належиться Союзові, а це є започаткування свята „День Українського Студенства". Відбуваємо ці сходини в кожній громаді, в тій цілі, щоб познайомити ближче нашу надійну і визначну молодь у вищих школах та університетах з нашими організаціями, а при тій нагоді, поінформувати їх, бодай частинно, з досягами, українського загалу в Канаді. Життя нашої організації в майбутньому, заявила вона, залежить тільки від нас самих. Коли кожна матір, у своїй душі, горда й задоволена діяльністю Союзу Українок Канади, тоді вона подбає, щоб її дочки були членками своєї організації, а вони у свою чергу, продовжуватимуть цю працю для української справи після нас.

В мистецькій частині програми брали участь слідуючі: Богдан Єренюк — деклямація; панна Славця Голейчук — сольо на піяно; панна Соня Мельник — сольо-співи при акомпаніяменті на піяно панни Лесі Гуменної.

Кінцеве слово виголосила пані Ольга Семчук. Вона подякувала всім присутним за так численну участь і всім тим що причинились до успішнаго звеличення нинішнього свята.

Завершення святочної програми було краяння ювілейного торту панями С. Пауш, С. Василишин, К. Міськів.

По закінченню формальної частини свята відбулось чайне прийняття.

До приготовлення і переведення ювілейного свята входили в комітет слідуючі пані: Е. Верхомин, референтка журналу, О. Семчук, референтка освітньо-культурна, А. Особа, референтка соціяльна, А. Велещук, Е. Репка, М. Сулима, О. Юсипчук, Ґ. Яремчук.

Чистий дохід із ювілею свята в сумі 80 дол. призначено на пресовий фонд „Променя".

35-літний ювілей Союзу Українок Канади — це імпреза, яка надовго залишиться в памяті не тільки жіноцтва, але й усього громадянства в Едмонтоні.

Емма Верхомин,
референтка журналу „Промінь"

СВЯТО 35-ЛІТТЯ ПРАЦІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В БРЕНТФОРДІ, ОНТ.

Світлина з ювілейного свята Союзу в Брентфорді, Онт. Перший ряд зліва направо: М. Сисмиструк, Т. Бевш, добр. К. Тріска, Прот. Й. Тріска, К. Сакалюк, А. Токарик, Б. Цибульська. Другий ряд: С. Костюк, Н. Бабійчук, М. Савіцька, А. Пережак, М. Іванець. Третій ряд стоять: А. Шалай, М. Доголіс, О. Бюзик, А. Мороз, І. Ковальська, Д. Бурдейна.

В неділю 17 грудня 1961 р. стараннем відділу ім. Лесі Українки в Брентфорті, відбулося свято відзначення 35-літньої праці найстаршої української жіночої організації Союзу Українок Канади.

В місцевій Українській Православній Церкві парох о. Йосиф Тріска відправив Богослуження і виголосив відповідну проповідь до оказії в якій підкреслив поважний вклад Союзу українок у розвиток Української Автокефальної Церкви та розбудження національної свідомости серед українських поселенців. По Богослуженні членки відділу гостили присутніх смачно приготовленим обідом в залі під церквою. Там відбулася і програма свята за гарно накритими столами, на яких пишалися живі квіти. Заля утульно прибрана. По середині сцени жеврів-блимав смолоскип-відзнака Союзу Українок Канади. Довкола нього розкинено кілька чисел журнала „Промінь", примірник „Чверть століття на громадській ниві", „На сторожі культури" та ще дещо з видань Союзу. Цей образець доповнювало кілька гарних вишивок та верети ще „з дому". З приємністю приходиться відмітити радісне явище, що гостей дуже спритно обслугували при обіді хлопці і дівчата.

З нашим приїздом з Торонта присутні засіли до столу, а о. Й. Тріска провів молитву і поблагословив страви. Програму відкрила голова відділу п. Олена Бюзик і передала керму свята господині Анастасії Пирожак. Бувша голова провінціяльної екзекутиви Союзу Східньої Канади п. Марія Іванець сказала між іншим, що хоч місцевий відділ існує ще лиш від 1949 р., але горда такими членками, що працюють в жіночих товариствах та відділах Союзу, де їм приходилося жити, ще від 1924 р. і тому управа уважала за відповідне використати нагоду 35-ліття Союзу і 70-ліття прибуття перших зарекордованих українців до Канади на відзначення дотичних членок.

Святочну промову виголосила пані К. Сакалюк, в якій підкреслила житт'єву дійсність, що переселення одиниці, чи більшої громади якогось народу в інший край і пристосування до нових умов життя, завсіди вимагає довшого часу і більшого напруження умових і фізичних здібностей даних людей. Тим самим, коли хочемо судити першу, другу чи третю еміграції українських поселенців у Канаді за байдужне відношення до громадських справ, або неумілий підхід до них, то треба памятати цю поважну перешкоду і бути терпеливими та вирозумілими до самих себе і до наших ближніх. Сьогодні перед нами всіма та найбільша загроза, що привикаючи і зживаючись з новою країною і її обставинами, ми розпорошуємося і тратимо свою питому індивідуальність, наше народне „я". Як не звернемо всієї своєї уваги на виучування наших дітей дома, в родиннім кругі тієї мови, з якою ми сюди приїхали,

нінащо не здадуться ті інституції, на які видаємо поважні суми наших заробітків, в які вкладаємо так багато труду. Не пора сперечатися і доказувати, що поселенці третьої еміграції, чи другої гірші від перших. Берім до уваги життєву дійсність, що святкуємо 70-ліття буття українців у Канаді, але лиш 35-ліття заснування Союзу Українок Канади. А це була перша організація національно свідомих українок у цім краю. Нехай же наші доми, доми наших знайомих, сусідок, наших дочок, наших синів будуть осередками навчання української мови, а школа нехай лиш доповняє то знання. Ми доложили багато праці і труду, аби постали величаві наші церкви та інші інституції, доложімо тепер тільки саме, або і більше труду — а в нас тепер більші маєткові засоби — аби наша молодь гуртувалася при тих церквах.

Пані Анна Токарик у своїм привіті від Централі Союзу Українок Канади звернула увагу, що в менших місцевостях членки наших відділів більше горнуться до своєї церкви й організації та більше уваги присвячують переведенню якоїсь святочної імпрези, як у більших містах, де людям чомусь нінащо не стає часу. Привітала сердечно присутню голову провінціяльної екзекутиви п. Таісію Бевш, а тим членкам, яким вручила вишивки — признання за довголітню працю, пожелала кріпкого здоров'я і витревалости радіти членством у Союзі ще довгі літа і працювати для нашої спільної справи. Слідуючі членки зістали відзначені: п. Докія Бурдейна, довголітня голова відділу; п. Олена Бюзик, довголітня членка, тепер голова відділу, п. Марія Довголіс, працювала в Тіодор, Саск., а від 1945 р. в Брентфорті, п. Марія Іванець, раніше активна в Гемилтоні, а пізніше причинилася до зорганізування відділу в Брентфорді і бувша голова провінціяльної екзекутиви Союзу Східньої Канади, добр. Катерина Тріска, в Канаді від 1949 р., але цілий час активна, п. Марія Цесмиструк, довголітня членка у Вайті, Ман. і тепер в Брентфорді, п. Броніслава Цибульська, активна від 1924 р. в Форт Вілліям, Гемілтоні і Брентфорді, неприсутня довголітня членка в Толстой, Ман., п. Марія Яремій.

На просьбу господині пані А. Пирожак відзначені членки коротко поділилися з присутніми своїми цікавими переживаннями з початків буття в Канаді й організування українського громадського та церковного життя.

Пані Т. Бевш, голова пров. екзекутиви в свою чергу подякувала за запрошення і висловила приємність, що має нагоду бути на святі відзначення членок за довголітню працю.

Господиня п. А. Пирожак подякувала всім за участь і відспіванням гимну закінчилося свято, але присутні ще якийсь час провели на гутірці.

Калина Сакалюк

35-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК В КЕЛҐАРІ, АЛБЕРТА.

Президія ювілейного свята. Зліва направо: о. Прот. Л. Дячина, добродійка М. Дячина, М. Чернецька — голова відділу, С. Пауш — голова Союзу Українок Канади, Ґ. Микитяк — секретарка і Н. Боднар — касієрка.

Заходами відділу ім. О. Басарабової в Келґарі відсвятковано величаво, дня 18-го березня 1962 р. 35-літній ювілей Союзу Українок Канади. Свято розпочато молитвою, яку перевів о. прот. Л. Дячина. Під час вечері почесна голова, пані О. Коваль представила дорогу гостю голову Союзу пані С. Пауш з Едмонтону, причепила їй корсаж і доручила розрізати ювілейний торт. Вступне слово мала голова жіночого тов. пані М. Чернецька. Однохвилинною мовчанкою вшановано покійних членкинь. Голова ТУС. п. І. П. Світик зложив привіт і побажав відділові і надалі ще з більшим ентузіязмом працювати. Жіночий хор під управою пані Н. Кобильник відспівав пісню „Нащо мені чорні брови", а мішаний хор дві пісні „Звідки ідеш чоловіченьку" і „Сонце низенько". Місцевий парох о. Прот. Л. Дячина в своїй промові розповів історію Союзу за минулих 35 років. Пані П. Андрусяк віддеклямувала „Сестрі українці", а маленька 6-річна Марійка Ткачук деклямувала „Дитина" за, що отримала бурю оплесків. Прочитала реферат пані Н. Процьків. На головну промову покликано голову Союзу Українок Канади, пані С. Пауш яка виголосила змістовну промову „Сила української жінки". По промові була дискусія, були деякі запити, на які пані С. Пауш давала задоволяючі відповіді. Гість з Саскачевану п. О. Челяк зложив привіт, згадав коротенько про завдання Інституту П. Могили. Секретарка відділу пані Ґ. Микитяк зложила від імени місцевого відділу та від присутніх подяку пані С. Пауш за її доповідь та за участь у нашім святі. На закінчення відспівано національний гимн.

П. Г.

СВЯТО 35-ЛІТТЯ СОЮЗУ ТОРГИЛД, АЛТА.

Жіноче товариство ім. Ольги Басарабової у Торгилд Алберта влаштувало 29-го грудня, 1961 року свято 35-ти ліття Союзу Українок Канади при численнім зібранню членок із їх мужами й родиною.

На столі прикрашений квітами та свічками стояв ювілейний торт. Го-

СВЯТО Л. УКРАЇНКИ, ЛОНҐ БРЕНЧ, ТОРОНТО

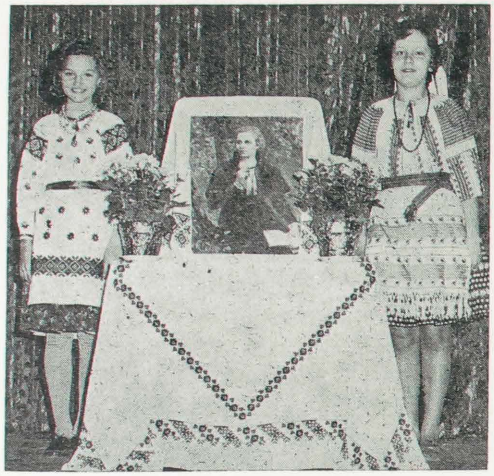

Світлина з свята Лесі Українки в Лонґ Бренч. Учениці рідної школи — Орися Вірстюк і Петруся Лукасевич деклямують вірш на святі.

В неділю 4-го березня ц. р., в авдиторії Української Православної Церкви св. Димитрія в Лонґ Бренч, Торонто, відбувся літературно-мистецький вечір присвячений пам'яті великої української поетеси Л. Українки, що був влаштований заходами жін. т-ва ім. С. Русової.

В цю неділю, на прохання жін. т-ва, о. настоятель Ф. Легенюк відправив Панахиду, сказав патріотичне слово про Л. Українку.

Вечірньою порою зійшлося поважне число громадян, які своєю присутністю висловили зацікавлення життям і творчістю Л. Українки.

Голова жіночого товариства пані Крізел відкрила святочні сходини привітальною промовою. Добродійка Легенюк дала цікавий реферат про життя і творчість Л. Українки.

В програмі свята брали участь діти рідної школи, які деклямували вірші: „Слово" — О. Вірстюк, „Літо краснеє" — діти: Я. Сірота, Б. Сірота, Т. Говорун, П. Говорун, Т. і Ю. Трусевич. Членкиня жін. т-ва пані Лянгер — вірш: „Без надії", „Давня весна" — П. Лукасевич, а „Зимова ніч на чужині" прочитала пані А. Руда. „Вишеньки" деклямували діти: К. Сергієнко, Б. Климків, В. Савранчук і Ліза Кушпан, „Горить моє серце" пані Кушпан.

Слово настоятеля нашої громади о. Легенюка, який закликав всіх присутніх бути вірними високим ідеалам, які голосила Л. Українка в обороні нашого народу. „Там на рідних землях, говорив отець — під брутальним тиском ворога затрачується все нам рідне і близьке — українська віра, культура, слово, а навіть душа українська загублює свою індентичність. Тому то ми, що знаходимось у вільному світі, в країні повної волі і свободи, мусимо вважати своїм найбільшим обовязком зберігати великі надбання творців української духовости, між якими чолове місце займає також і Л. Українка, та дбати щоб не пригасала наша культура, щоб не затрачувалась наша мова, щоб живою була українська душа".

Промовляв п. М. Сірота, який дав признання жін. т-ву за культурно-мистецький вечір, та звернувся до всіх присутніх, щоб зложили свою жертву на добродійні цілі. Кінцеве слово сказала пані Д. Руда. По цім відбулось прийняття гостей кавою.

Свято закінчено з найкращим успіхом, та з побажанням ще кращого в слідуючому році. Пошли Боже доброго розцвіту нашому відділові Союзу Українок Канади, щоб ми всі працювали для добра нашого українського народу!

П. Кумпан

лова пані Томнюк перепроваджувала програму вечора. Пані Ґорецька прочитала святочний реферат, в якім було змальовано 35-літній поступ організації. Так слідувало число коляд, що відспівали всі присутні. Малі діти закінчили програму радісними змаганнями і грою забавами.

Товариство подарувало тоді дітям недільної школи торбинки ласощів. Заступник голови пан Клібак вручив учителям недільної школи пані Волощук, Седляк Татарин і панові Ґорецькому дарунки від церковної громади за їх щирий труд.

Закінчено вечерок смачною перекускою. Враження вечора було, що такі сходини скріплюють нашу організацію, й дають охоту дітям до недільної школи.

Товариство посилає 10 дол. на журнал „Промінь".

Михайлина Татарин

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

відділ кн. Ольги в Торонті

5 березня ц. р. святкувала наша громада в залі при катедрі св. Володимира, 404 вул. Бетерст, память славної й великої поетки — Лесі Українки.

Вступне слово виголосила голова, пані Ю. Сулима. Другою точкою була деклямація панни Лесі Галябар — „До Тебе Україно". Знана в Торонті співачка, панна Білошицька відспівала: „Чому в мене заплакані очі" і „Місяцю ясний", в супроводі пані Олійник.

Маленька, семилітня Гануся Лантух задеклямувала „Вечірня година". Виступ цієї дівчинки справив дуже приємне враження, бо говорила з так великим одушевленням і почуттям відповідальности за кожне слово, що вповні заслужила на рясні оплески.

Пані Ткаченко відіграла на піяно сонату Апасіонату Бетовена, а на біс — шосту рапсодію Листа.

По мистецькій частині, пані Лариса Мурович виголосила цікавий, як завжди реферат про нашу поетку.

Останньою точкою був виступ хору, під проводом пана Семченка і виконав українські пісні.

На закінчення відспівано національний гимн.

Голова господарської секції, пані Мудра подбала про чай і перекуску і присутні членки, з гостями, перебували ще певний час при столі за товариською розмовою.

В. Завадська

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

БРЕНТФОРД, ОНТ.
Відділ ім. Л. Українки

У нашім відділі число членок невелике, але праці видало багато. На перших зборах на початку 1961 р. членки рішили далі продовжувати освітні вечорки, в програму їх входить вишивання, читання обіжників, статті з журнала „Промінь", „Українського Голосу", реферати про наших визначних людей, щоб наше членство могло пізнати їх.

Академії заходами жін. т-ва відбулися — в роковини Лесі Українки і Ольги Кобилянської. Реферати на цих святах давала добр. Тріска. Був улаштований спеціяльний вечерок в користь інституції, що опікується умово-хворими дітьми. Передано на ту ціль 17 дол.

Силами учнів недільної і української школи і сумківцями відбулось три концерти — Т. Шевченка, День Матері і св. Миколая. Для дітей на св. Миколая т-во приготовило пакуночки. Реферати давав на цих святах Всеч. о. Тріска.

Панахида і поминальна Служба Божа була найнята в часі посту, а по сповіді дітей і старших т-во видало обід.

Членки улаштували малий базар, чай і виставу для загальної публики і був випродаж домашнього печива та речей ручних робіт. Улаштували День Батька і відзначили батьків піонерів.

Відбувся відчит голови Союзу, пані С. Пауш і тоді ж улаштовано також виставу вишивок. Дві виставі зробили на місцевім „Фестивалі". Одержали нагороду в осіннім „Фейр" у Стратфорд, Онт. Відбулось засідання пров. екзек. СУС а пізніше конференція складових організацій СУС. Коштом жін. т-ва позолочену чашу до нашої Церкви і передано до церк. каси $1,554.67. Справили стихарці для хлопців обслуги при престолі і докупили начиння до кухні. Вислали делеґатку на пров. з'їзд до Гемилтону і дуже гарно відбули свято День Українського Студента. Промовляв на святі адвокат Мирослав Пережак з Гемилтону. У вересні гостили в себе п-во Лазаруків з Едмонтону. Улаштували Свято Книжки, для придбання фондів мали „бінґа".

Річні збори т-ва відбулися 15 грудня 1961 р. За рік відбулось 7 місячних зборів і 6 засідань.

Крім вище вичисленої праці, т-во належить до місцевої Жіночої Ради, до Кан. Асоціяції Консументів. Бере участь в таких харитативних установах — Червоний Хрест, Червоне Перо, орган. Поборювання Недуги Рака, „Сон Сондей", „Марч оф Даймс, ЮНЕСЕФ і „УМСА".

З року 1960 осталось	$ 288.35
Приходи в 1961 р.	2,138.49
Розходи в 1961 р.	2,121.42
Осталось в касі	305.42

Заряд т-ва на 1962 р. — пані Марія Савіцька — голова, Докія Бурдейна — уступ. голова, Броніслава Цибульська — заст. голови, Марія Іванець — секр. рекор. Анастасія Пережак — касирка. Господині — М. Цисместрук, А. Шалай, А. Мороз. Комітети: відвідування хворих — С. Костюк, Н. Бабійчук, П. Ковальська; церковний — М. Цисместрук, М. Іванець, П. Ковальська. Контрольна Комісія — Н. Бабійчук, М. Доголіс, П. Ковальська.

Д. Бурдейна, уст. голова
М. Іванець, секр.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори т-ва відбулись 6-го грудня 1961 р. Предсідницею зборів була пані Марія Рацой, секретаркою пані Тетяна Тивонюк. Діяльність т-ва: справили дітям недільної школи пакуночки, членки приготовили спільну Святочну Вечерю і концерт недільної школи і під час Різдва ходили колядувати. Улаштували Свято Державности, роковини Наталії Кобринської, Лесі Українки, Тараса Шевченка, День Матері, 35-ліття Союзу Українок Канади і концерт недільної школи.

Членки т-ва займалися обідами в користь громади, влаштували пікнік для дітей недільної школи, приготовили вечерю для „Родейо", приготовило бенкет, яким прощали пароха і добр. Сецевичів, вечерю для Чамбер ов Комерс, улаштували базар. Відділ видав нагороди учням української мови в публичній школі в Смокі Лейк і подарував трофей за найвище досягнення учня у 12-тій клясі державної школи.

Т-во вислало делеґаток на пров. і окружні з'їзди, передплачує „Промінь" для місцевого шпиталю, опікується недільною школою, висилало квіти хворим до шпиталю, купувало подарунки на ювілеї і пароховi на відході, оплатило податок за Народній Дім, улаштувало випродаж домашнього печива та виконувано іншу потрібну працю в громаді. Секретарки дописували про діяльність до „Променя" і місцевої газети „Смокі Лейк Газет" та інших.

Фінансовий звіт:

Осталось в касі з 1960 р.	$564.48
Приходи в 1961 р.	1,431.61
Розходи в 1961 р.	1,240.80
В касі осталось	755.29

Заряд т-ва на 1962 р. пані — М. Паламарик — голова, М. Вовк — секретарка, Марія Кокотайло — касієрка, М. Антонюк — заст. голови, Марія Рацой — кореспонд. секретарка. Контрольна комісія — пані Лобай, пані Предій і пані Головайчук. Референтка журнала „Промінь" пані А. Шемелюк. Номінаційна комісія — пані Л. Паламарик, пані Садова, пані Г. Палічук. На річних зборах вписалось до т-ва три нових членки.

М. Паламарик, голова
Марія Рацой, кор. секр.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. Ольги Басарабової

Наше товариство числить 20 членок. Діяльність за рік 1961: відбулося девять місячних зборів, заходом т-ва влаштовано три весільні вечері, два ювілейні обіди, один храмовий обід, спільне свячене, один обід і також обід на закінчення рідної і недільної школи, 1 пирогове пущення і один осінний базар, два продажі печива і продажі білєтів. Членки влаштували прийняття коло озера для дітей рідної школи. Буджет до централі сповнили.

Передплачуємо „Промінь", жертвували на памятник Тараса Шевченка і 10 долярів на журнал. Купили „Требник" і ризи до церкви і передали 400 дол. до церковного заряду.

Перенесено з 1961 року	$349.69
Прихід за 1961 р.	1,724.69
Розхід в 1961 р.	1,081.89
Осталось у касі	992.49

Річні збори відбулися 17-го грудня, 1961. До заряду на 1962 рік увійшли слідуючі: голова — Рузя Савчин, заст. голови — Р. Дмитришин, секр. — М. Пилат, касієрка — Марія Чернецька, контрольна комісія — Є. Дмитришин, Ольга Дмитришин, і А. Левчук. Господині — Р. Дмитришин, А. Малик і А. Левчук.

Рузя Савчин, голова
Михайлина Пилат, секретарка

КАНОРА, САСК.
Відділ ім. М. Маркович

Наше жіноче товариство провело в 1961 році слідуючу діяльність: відбуло 10 загальних місячних зборів і 6 зборів заряду. Товариство нараховує 59 членок. Всю працю розділено між зарядом, 7-ма комітетами та 5-ма групами. Крім того є ще й сестриці, які дбайливо доглядають чистоти і порядку в церкві.

Велику увагу старається звернути наше товариство на виховання молоді. Членки товариства беруть активну участь у веденню недільної школи, до якої учащає 105 дітей. Діти поділені на 8 груп. Науку провадять цього року слідуючі пані: П. Данильчук, Ґ. Ортинська, Г. Слюзар і Є. Ягольницька; панни: Донна Мисак, Сандра Анака, Дженет Горечка і панове: В. Мисак, Л. Ганевич, З. Данильчук і М. Кушнір. Донна Мисак, Сандра Анака, Дженет Горечка, Зиновій Данильчук та Михайло Кушнір — це вже молоді вихованці нашої недільної школи. До української школи учащає 26 дітей. Учителями цього року є о. В. Слюзар і пані Ольга Ойстрик. Молодшим відділом СУМК опікувались пані: Є. Ягольницька, П. Данильчук, Ґ. Ортинська, М. Мельничук, М. Сопотик. До молодшого СУМК учащало 35 дітей. Сходини відбувалися щотижня. За старанням учителів недільної та української школи улаштовано Різдвяний концерт та Свято Матері, а жіноче товариство з допомогою батьківського комітету обдарувало всіх дітей на Різдво лакітками. Два рази на рік улаштовує жіноче товариство спільні забави для дітей, — раз в зимі, а другий раз в літі, по закінченні науки в нед. школі.

Культурно - освітний комітет, в склад якого входили пані: Є. Козяр, А. Мисак, Ґ. Ортинська і Г. Денис, улаштував зимовими вечорами, 3 освітні сходини-вечерки, а саме: ріринний вечір, висвітлення образків з подорожі по Європі і Мексико з належними інформаціями про ті країни, та свято Лесі Українки.

Щороку членки товариства по черзі улаштовують чай, прихід з якого йде на пресовий фонд журнала „Промінь". Референтка „Променя", пані Є. Козяр, зібрала від професіоналістів в Канорі побажання для журнала в сумі 75 дол.

Членки товариства заопікувались працею по жіночих кружках і на весні цього року вчили молодих жінок вишивок та писання писанок. Товариство започаткувало свій будівельний фонд для місцевої церкви, до якого поступають приходи з кружків та інших імпрез. Радо подає товариство свою поміч для дитячої оселі „Соняшна Купіль". Щороку дарує туди солодке печиво для курсантів, а поодинокі членки помагають від часу до часу в кухонній праці.

На весні цього року улаштувало товариство продаж печива, розсади і ручних робіт. Також видало на протязі року 5 бенкетів, 2 обіди, 11 перекусок і 2 чайні прийняття.

Членки товариства беруть активну участь в переведенню разом з церковною громадою спільних підприємств, як базар, пущення, День Подяки і т. д. Наші членки взяли також посилену участь в окремому жіночому хорі, який під проводом пані Є. Козяр, виступав успішно зі своїми точками на місцевому Шевченківському Святі.

Допомагають наші членки також в загально-громадських збіркових кампаніях, як збірки фондів на невидючих, збірки для поборювання недуги рака і при жертвуванні крови для Червоного Хреста. Спільно з другими товариствами улаштували наші членки чай в користь міської бібліотеки.

Комітет відвідування хворих опікується хворими в шпиталях і по домах, відвідує їх, обдаровує квітами та словами потіхи. На Великдень товариство обдаровує хворих писанкою і свяченим.

Улаштувало товариство цього року 3 „бейбі шаверс", вислало делегатку на провінційний з'їзд до Саскатуну, сплатило свій річний бюджет до централі.

Цього року найняло товариство дві жінки для постійного чищення церкви.

В листопаді відсвяткував наш відділ 35-ліття Союзу Українок Канади і місцевого жіночого товариства.

На протязі 1961 року наше товариство жертвувало на слідуючі цілі: побажання для „Променя" — 5 дол., пресфонд „Променя" — 48 дол., музичний фестиваль в Канорі — 25 дол., стипенд. фонд для провінц. екзекутиви — 5 дол., організаційний фонд для пров. екзекутиви — 10 дол., Катедра Пресв. Трійці у Вінніпегу — 50 дол., церква в Канорі з нагоди 35-ліття жін. т-ва — 35 дол., централя Союзу Українок; розігравка з подущини — 12 дол., церковна громада в Канорі, — на встановлення газового форнеса в Народнім Домі — 400 дол., стипендія за найкращий успіх в укр. мові для студента „гай скул" в Канорі — 25 дол. Разом — 615 дол.

З 1960 року залишилось в касі товариства: $3,593.82

Приходи в 1961 р.	3,879.68
Розхід в 1961 р.	2,958.53
Осталось в касі	4,514.97

На річних зборах, що відбулися в місяці грудні 1961 р. обрано новий заряд жіночого товариства та допоміжні комітети в складі слідуючих пань: заряд — О. Ойстрик — уступ. голова, Б. Кусий — голова, О. Анака — перша заст. К. Трембач — друга заст. Т. Ременда — кор. секр., Д. Ортинська — касієрка. Комітети: нед. школи — Ґ. Ортинська, голова, програмовий — Г. Слюзар, Б. Кушнір, М. Мисак, відвідування хворих — О. Козоріз, М. Ладба. Референтка „Променя" — О. Ойстрик, соціяльний комітет — Н. Дутчак, Р. Крайник, К. Дутка. Кухонний — Н. Дутчак і А. Романів, членства — А. Мисак, Мол. СУМК-у — Ф. Киба, М. Добровольська, М. Мельничук, Г. Денис, А. Шинківська і Г. Слюзар, бенкетовий — Р. Козоріз, О. Козоріз і М. Мельничук. Сестриці — М. Ладба, М. Сушельницька, А. Лопащук і А. Шинківська.

О. Ойстрик, голова
Г. Слюзар, рек. секр.

ҐОРЛИЦ, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні загальні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відбулися в церковній залі дня 12-го грудня 1961 року. Збори відкрила голова товариства пані Марія Кошман, які почато колядою „Бог предвічний". Вона була й предсідницею зборів, а секретаркою пані Анна Фенюк. Звіт з діяльности товариства здавали слідуючі членки заряду: Марія Кошман, Анна Фенюк і Анастазія Василів.

Діяльність товариства за 1961 рік була слідуюча: відбуто 12 місячних зборів, на яких були читані всі обіжники з централі; під час Різдвяних Свят жінки йшли колядувати, з чого прихід пішов на місцеву церкву; перед Великоднем відділ приготовив випродаж печива, писанок і фарту-

шків. Відбуто обідів і вечер-чотири, а також жіноцтво помагало приготовляти два похоронні обіди. Для дитячої оселі „Соняшна Купіль" жіноче товариство помагало харчами, а головно варило для дітей вареники. Товариство перевело між місцевими людьми збірку на поборювання недуги рака. Комітет для відвідування хворих відвідує хворих по домах і шпиталях, обдаровуючи їх квітами.

Фінансовий звіт за 1961 рік:

З року 1960 остало в касі	$433.39
Прихід в 1961 році	677.94
Розходи в 1961 році	762.00
В касі осталося	349.33

На 1962 рік вибрано слідуючий заряд: Марія Кошман — уступивша голова, Михайлина Мандзюк — голова, Анастасія Василів — заступниця голови, Анна Фенюк — секретарка, М. Ковалишин — заст. секретарки, Емілія Левчук — касієрка. Контрольна комісія: Анастасія Станіцька, Марія Ковалишин і М. Процишин. Комітет відвідування хворих: А. Василів, М. Ковалишин і М. Кошман.

Марія Кошман, голова
Анна Фенюк, секретарка

ТОРОНТО, ОНТ.
Відділ св. Кн. Ольги

18 грудня 1961 р. відбулися загальні збори нашого відділу ім. св. Кн. Ольги, в залі православної громади на вул. Бетерст.

Збори відкрив молитвою Прот. Фотій, після чого виголосив, промову, в якій підкреслив корисну для церкви і українського громадянства працю нашого жіноцтва.

Голова відділу, пані Т. Бевш закликала збори вшанувати память померлих членок. Після цього урочистого вступу, збори перейшли до ділової частини. Рекордова секретарка пані К. Сакалюк зачитала правильник централі про провадження загальних зборів, а також протокол попередніх зборів. Дальшою точкою були звіти урядниць.

Фінансовий звіт:

Прихід в 1961 р.	$3,512.54
Розхід в 1961 р.	2,792.26
Стан каси	720.28

Контрольна комісія в особах пань О. Вишиван і А. Романко, запропонувала уділити уступаючій управі — абсолюторію.

По звітах членок управ звітували голови окремих комітетів. 1. Недільна школа — добр М. Фотій. Учителі цієї школи працюють безплатно, їх є 21 особа, які ще й дають пожертви на громаду. 2. Українська щоденна школа. 3. Курси українознавства — 45 учнів. В кожній з цих шкіл викладають кваліфіковані педагоги. 4. Комітет господинь, голова — пані М. Мудра, виконує при допомозі членок відповідальну працю при всіляких імпрезах громади і Союзу, приготовляючи обіди й перекуски на бенкети, ювілеї, церковні та національні свята. Число присутніх на цих прийняттях нерідко сягає кількох соток. 5. Ком. відвідування хворих — пані А. Чулій. До комітету наспівають численні подяки від осіб, які перебувають в шпиталях. 6. Представниця до СУМК-у— пані Ю. Сулима, щиро віддана своїй праці, бо любить молодь і радо перебуває в її товаристві. 7. Базаровий Комітет — пані М. Ґужда, цього року базар приніс показну суму $3.474 чистого прибутку. Наші пані жертвували гарні речі для льотерії і тим сприяли успіхові. 8. Наша орґанізація має своїх сталих представниць до Комітету Українок Канади — КУК: голова пані др. З. Плітас, члени — пані П. Мошук і В. Завадська. Др. Плітас поінформувала, що 25 лютого б. р. КУК уряджує традиційне Свято Героїнь. Реферат виголосить В. Завадська. 9. Програмовий комітет — пані К. Сакалюк. За минулу каденцію Комітет улаштував 8 культурно-освітніх вечірок і зібрань. 10. Юнайтед Епіл — пані Ю. Сулима. Відділ св. кн. Ольги виделеґував для збірки по місті 9 своїх членок, число — яке переважало всі інші делеґації.

В запитах і внесках порушувалися питання Фонду Допомоги, відвідування хворих на свята Великодня й Різдва і роздачу їм дарунків.

По звітах комітетів і вільних внесків, номінаційна комісія представила листу нової управи: голова — Ю. Сулима, 1-а заступниця О. Вишиван, 2-а заступниця — А. Бойко, рекордова секретарка — К. Сакалюк, заступниця її — Н. Козій, фінансова секретарка — Д. Мандзюк, Касієрка — А. Чабан. Т. Бевш, як — уступаюча голова. Контрольна комісія. А. Романко, З. Гречка, М. Божик.

Комітети: господарчий — п. М. Мудра; програмовий — д-ка М. Фотій, К. Сакалюк, А. Стахів і д-ка О. Вишиван; відвідини хворих — п. А. Чулій, п. М. Йонка; базаровий п. Н. Мудра, С. Григоряк, А. Пилипчук, М. Антонишин, Г. Боднар, М. Михайлюк; Юнайтед Епіл — пані М. Яницька; недільна школа — д-ка М. Фотій, М. Глушко; комітет сестрицтва — пані М. Антонишин, Г. Боднар, А. Друль, Ю. Материн.

На закінчення, новообрана голова, пані Ю. Сулима припняла уступаючій голові Т. Бевш гарну китицю квітів, дякуючи їй від усіх нас за розумний й жертвенний провід відділу на протягу 4 літ.

В. Завадська

КЕЛҐАРІ, АЛТА.
Відділ ім. Ольги Басарабової

Річні збори відбулися 3-го грудня, 1961 р. в залі У. Г. П. Церкви.

Звіти річної праці давали слідуючі пані: Ольга Ощіпок, Геня Микитяк, Анна Данилович, Єлена Коваль, Марія Чернецька, Надія Кобильник, Марія Коноть і п. Василь Світик.

Діяльність товариства за 1961 рік: Відбулося 6 місячних зборів. Т-во улаштувало 7 обідів: новорічний; спільне свячене, вечеря з нагоди з'їзду ТУС, Візитація Преосв. Владики Андрея, два поминальні обіди в память бл. п. Йосифа Курчаби і Петра Пододворного, 15-го жовтня відбувся обід в День Подяки і свято Українського Студентства. Того самого дня відбулось Свято Книжки, була вистава книжок, яку бібліотекар п. Ворон приготовив — він перечитав реферат, а пані Чернецька пояснила про журнал „Промінь". Була розігравка — прихід призначений на пресовий фонд журнала. Було багато нових людей і прихильників при такім обіді і жін. тов. скористало з цієї нагоди, щоб більше поширити наш журнал і познайомити наших громадян з бібліотекою при церкві.

Відбулося 6 вечорків, на яких пані Марія Салі вчила писання писанок 1-го квітня т-во улаштувало чай, виставку вишивок, продаж писанок і Великоднього печива 16-го вересня відбувся продаж уживаних речей. Минулого року товариство стало членом Горожанської Ради і приготовило чайне прийняття для 95 нових горожанів в „УМСА". Жін. тов. причинилося до осіннього базару громади і молодого братства.

Жін. тов. старається збільшити відділ членством. Недільною і рідною школою опікувався відділ, недільна школа відбувається під час Богослуження — було записаних 62 дітей. Учителями були пані: Явдокія Марковська, Ґеня Микитяк, Марія Світик, Марія Мироник і пан Василь Світик. Діти деколи співали в церкві. Рідна школа відбувається в суботу рано. Було записаних 40 дітей. Вчили: прот. Л. В. Дячина, І. Чернецький, п. А. Ґогоренко і пані Марія Валевська, яка також вчила співу. Діти брали участь в концертах на Різдво і День Матері. На закінчення року діти дістали свідоцтва і була висвітлена фільма з оселі Барвінок і потім відбувся пікнік для дітей.

Жін. тов. приготовило перекуску для дітей під час Сповіді і Св. Причастя.

Членки співають в церковнім хорі, яким диригує пані Надія Кобильнік і брали участь в концерті 100 річчя роковин Шевченка.

З 1960 р. осталось	$715.45
Приходи в 1961 р.	867.16
Розходи в 1961 р.	502.37
В касі осталось	1,080.24

Жертви: на Інститут св. Івана 50 дол., пресовий фонд „Променя" 36 дол., стипендійний фонд 11 дол., оселя Барвінок 35 дол., Катедру в Вінніпегу 25 дол., бібліотеку при церкві 25 дол.

Заряд на 1962-ий рік: уступивша голова — Єлена Коваль, голова — Марія Чернецька, заст. голови — Марія Ганевич, рек. секретарка — Ґеня Микитяк, касієрка — Настуня Боднар — корес. секретарка — Параскевія Ворон, господиня — Анна Ткачук. Комітет рідної і недільної школи — Ґеня Микитяк, пан В. Різник, Марія Копоть, Марія Мироник. Телеф. комітет — Марія Данилович, відвідування хворих — Анастасія Кутрик, Марія Копоть, Ґеня Горбак. Сестрищі — Катерина Білява, Меланія Спіцька, Єлена Коваль, Анастасія Світик. Контрольна комісія — Марія Ганевич, Ґеня Горбак, Єлена Коваль. Референтка Видав. Фонду — Єлена Коваль. Референтка журнала — Параскевія Ворон, референтка горожанства — Надія Кобильник, представниці до Льокальної Жіночої Ради — Надія Кобильник, Ґеня Микитяк; репрезентантки мол. братства — Надія Кобильник, Марія Ганевич; Репрезентантка СУМК — Єлена Коваль.

Єлена Коваль, голова
Ґеня Микитяк, секретарка

ТУ ГИЛС, АЛБЕРТА.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відбулися в міській залі 6-го грудня, 1961.

Голова, пані М. Чернівчан, відкрила збори молитвою. Присідниця зборів була пані А. Кшик, а секретаркою пані О. Мельничук. Звіт річної праці за рік 1961 дала голова, членки заряду і голови комітетів. Діяльність. — Товариство відбуло 12 місячних зборів, а 16 засідань комітетів. Приготовило церковний храм; 4 бенкети, 7 похоронних обідів, 2 поминальні обіди, 1 річний весняний чай, одну прогульку для членкинь і їх родин, 1 спільна вечеря; перекуски для церковних річних зборів і 2 надзвичайних зборів, різдвяну забаву для членкинь, де мінаємось дарунками. Т-во святкувало 100-річчя смерти Шевченка, культурно освітні вечорки, роковини Лесі Українки і свято Книжки.

Товариство разом з церковною громадою опікується рідною школою, до якої учащає 88 дітей. Учителі рідної школи були — о. і добр. Петренко, пані О. Мельничук, пані О. Храпко і пані Н. Мулька. Відділ займається недільною школою до якої учащають 66 дітей.

Учительки недільної школи були — пані Н. Мулька, пані Л. Ґелета, пані Г. Варвачук, пані О. Храпко, пані О. Хонько і п. В. Фуштей. Учительки приготовляють програму на День Матері, на якім вшановують найстаршу і наймолодшу маму корсажем. Після програми приймаєм перекускою родичів, дітей і гостей.

Діти недільної школи ходять колядувати, з минулорічного приходу — купили церковні ризи.

Товариство помагає молодому відділу СУМК коли потрібно. Передплачуєм „Український Голос", „Вісник" і „Промінь" до льокального шпиталю. Кожного року на Різдво даємо дарунки для хворих і персоналу у шпиталі. Наше товариство перепровадить компанію поборювання недуги рака і помагає в компанії Червоного Хреста. Вислало 2 делегатки на пров. з'їзд. Висилаєм делеґатку на „Ворк Шап" поборювання недуги рака, фінансували „Нешонал Організейшон Сервіс Магазін".

Товариство дбає про чистоту і прикрасу церкви. Жертвували на церкву 1,400 дол., Інститут св. Івана 50 дол., „Промінь" 30 дол., оселю Барвінок 50 дол., Червоний Хрест 15 дол., орган. фонд 15 дол. Товариство сповнило свій буджет до централі в сумі 61 дол.

Відділ нагородив 2 членки корсажами за присутність на кожних зборах.

З 1960 р. в касі осталось	$ 529.82
Приходи в 1961 р.	4,134.85
Розходи в 1961 р.	3,776.97
В касі осталось	887.70

Заряд на 1962 рік: голова — Марія Чарнівчан, уступивша голова — О. Мельничук, заст. голови — А. Іфтоді, рек. секр. — Л. Ґелета, касієрка — Є. Варварук, кор. секр. — П. Мулька. Контрольна комісія — О. Хонько, П. Данчук, Н. Котишин.

Комітети мистецтва — Н. Стоцкі А. Свекла, Т. Шевчук; осьвіти — А. Кшик, М. Солодюк, Церкви — А. Делід, М. Солодюк, Р. Мельничук, Р. Бачинська; відвідування хворих — М. Чернівчан, Є. Варвачук, Д. Гринів, М. Фуштей, добр. Тетеренко, Т. Шевчук, П. Котишин, К. Паламарук; недільної школи — М. Фуштей, П. Данчук, Г. Ткачук; до преси — О. Тавпіч, О. Храпко.

М. Чернівчан, голова
Л. Ґелета, секретарка

КАЛМАР, АЛБЕРТА.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Л. Українки в Калмар, Алта відбулися 8-го грудня 1961 року у домі пані Анни Манчак. Збори відкрила голова пані Ева Олекший молитвою. В протягу року вписалося 6 нових членок. Предсідницею зборів була пані Єва Фісович, секретаркою Стефанія Манчак. Уступаюча голова Єва Олекший привітала членок і подякувала їм за співпрацю, і побажала щоб і на слідуючий рік між нами була згода і любов і щоб ми могли ще більше працювати для нашої святої церкви і для нашого народу. Секретарка Стефанія Манчак прочитала звіт діяльности, Аделя Манчак дала звіт фінансовий. Товариство відбуло 9 місячних зборів, були читані обіжники і з „Проміня"

читаємо головні статті на зборах, були читані твори Шевченка. Членки ходили колядувати, прихід пішов на оплату довгу церкви. Товариство видало 3 весільних вечері і два святочних обіди крім перекусок. Товариство придбало обрус на престіл вишитий хрестиками, купили матерію хлопцям на стіхарі, що їх гарно пошила пані Єва Когут. Товариство сповнило буджет до централі, дало 25 дол. на Інститут св. Івана в Едмонтоні, 20 дол. передало на орган. фонд до Союзу, 30 дол. вислало на Колєгію у Вінніпеґу. Всеч. Ігумен А. Щербань вчить українську школу під час літних вакацій діти беруть повний двотижневий курс. Перед кожним Богослуженням в суботу відбувається недільна школа. По закінченню школи жіноче товариство влаштувало пікнік для дітей обдаровуючи їх солодощами. Заряд на 1962 рік: голова — Франка Сич, заступниця голови — Єва Фісович, секретарка — Стефанія Манчак, касієрка — Аделя Манчак. Контрольна комісія — Марія Манчак і Амілія Сич. Господині до Народного Дому — Ева Когут, Зеновія Пшик, Єва Олекший і Ядвіга Мадай. Сестриці до церкви — Анна Воркун і Лукій Щурко. Порядок коло церкви — Анна Сікора і Катерина Щурко, комітет перекусок — Марія Манчак, Дорка Фісович, Дорис Павлік, Амілія Сич і Неля Лесюк. Комітет відвідування хворих — Стефанія Манчак, Аделя Манчак і Зеновія Пшик.

У касі з 1960 р. осталось	$ 5.90
Прихід в 1961 р.	2,976.44
Розхід в 1961 р.	2,376.06
В касі осталось	590.38

Ева Олекший, голова
Стефанія Манчак, секретарка

ЛАШІН, КВЕ.
Відділ ім. св. княгині Ольги

В 1961 році відбулося 8 місячних зборів і 4 засідань. Було 7 обідів, 11 чайних прийнять, 1 базар. Щедрівка. На свято Миколая т-во дало на дарунки для дітей 10 долярів і членки робили пакуночки. На свято Лесі Українки була інсценізація „Грішниця". Свято Олени Теліги і Ольги Басараб. Свято Шевченка разом з церк. хором. Свято Матері, Свято Княгини Ольги, Свято Книжки, Свято Ольги Кобилянської, на кожне свято читано відповідні реферати, деклямації, концерт і чайне прийнятя. Написано статтю про свято Лесі Українки до журнала „Промінь" і вислано знимку і 5 дол. на клішу.

Т-во справило до новозбудованого парафіяльного дому денні і нічні фіранки до всіх вікон. Купило до парафіяльного дому електричну кухню. В день посвячення параф. дому 1 жовтня 1961 р., купило і подарувало для добр. К. Квасницької 2 накривала на ліжка.

Членки вишили і вшили церковні ризи. Вишивали серветки і до плащаниці. — На 1 червня наше тов. спільно зі СУМК і рідною школою вітало голову Союзу Українок Канади пані С. Пауш. Відвідували хворих і посилали квіти. До церкви купили кадильницю і машину до чищення підлоги. — Висилали делеґаток до Монтреалу (Доньки України), на 35-літній ювілей Союзу. Писали писанки і давали на розігравку.

Мали одну забаву. На обіді Спільне Свячене була збірка на журнал „Промінь" вислали $10.50. — Чистили і прибирали церкву. Купували квіти до церкви. В день уродин добр. К. Квасницької привітали її в її помешканню квітами і дарунком.

Річні збори відбулися 10 грудня 1961 р. збори відкрила голова Євфимія Товстюк, предсідницею була Марія Залуська, секретаркою — Лариса Рудич, членки, що здавали звіти: Є. Товстюк — голова, А. Каліщук — заст. голови, Н. Шевченко — секр. рек., В. Демосюк — касієрка, М. Турянська — фінанс. секр., О. Штохно — культ. осв. реф.

Управа на 1962 р.: уступивша голова — Є. Товстюк, голова — Анастасія Каліщук, заст. голови — Валентина Кисиленко, секр. рек. — Лариса Рудич, касієрка — Зеновія Гайдук. Контр. комісія — Надія Шевченко, В. Демосюк і Б. Маліцька. Культ.-осв. реф. — добр. К. Квасницька і О. Штехно.

З року 1960 осталось	$ 64.83
Прихід в 1961 р.	1,180.81
Розходи в 1961 р.	1,084.76
В касі осталось	160.88

Надія Шевченко, секретарка

ОВКБОРН, МАН.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 8-го грудня в Українськім Народнім Домі. Голова пані Анаст. Грицак відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була пані Марія Коваль, секретаркою пані Марія Мандзюк. Членок вписано на 1961 рік було 44. Минулого року т-во відбуло 11 місячних зборів і 2 засідань. Влаштували роковини Лесі Українки, Тараса Шевченка, Уляни Кравченко, День Матері, День Подяки і Свято Миколая. Відвідували хворих з дарунками. Мали 1 базар, Спільне Свячене, 2 вечері і храмовий обід, 4 бінго, виставу вишиття і продаж ручних робіт. Відбувся окружний з'їзд Союзу Українок Канади, на який дали обід.

Недільні лекції давали пані Анаст. Грицак і пані Ґеня Матієшин. Т-во опікувалося українською школою. Членки т-ва занялися висняним чищенням парафіяльного дому і купили машину до прання до парафіяльної хати. Жертвували 150 дол. до Народного Дому, 25 дол. на невянучі вінки до Колегії св. Андрея в Вінніпегу, 22 дол. до Шол Лийк шпиталю, 10 дол. на журнал, 5 дол. на Марч ов Даймс. Купили 3 книжки до бібліотеки. Продали 7 книжок кухарських. Т-во належить до Асосіяції Консументів. Сповнило буджет до централі. В вересню зарядили 3 гуртки жінок і дівчат що сходилися два рази на тиждень на лекції вишиття, які давала добр. Мельничук.

Прихід в 1961 р.	$1,193.11
Розхід в 1961 р.	756.00
В касі осталось	437.11

Заряд на рік 1962: голова М. Коваль, заст. голови — М. Бородій, рек. секр. — Ґ. Матієшин, фін. секр. — О. Ковальчук, касієрка — М. Польова, господині — Анаст. Коваль і А. Ковальчук, комітет хворих — К. Лукащук, І. Франко, М. Матіовська і Г. Сторожук. Комітет української і недільної школи — А. Слонь, п. М. Швалюк і М. Коваль; резолюційний комітет — О. Ковальчук, А. Герелюс і І. Франко. Контрольна комісія — В. Слонь, Т. Цітульська і К. Туткалюк.

Марія Коваль, голова
Ґ. Матієшин, секр.

ВАКАВ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

В протягу року відбулося 10 місячних зборів, 1 засідання комітетів і 3 освітні вечорки. На вечорах, членки і дівчата вчилися українських вишивок і інших ручних робіт.

Діяльність т-ва: відсвятковано роковини — Лесі Українки, Ольги Ба-

сарабової і княгині Ольги вечорками-сходинами. Концертом відсвятковано 100-ліття смерти Тараса Шевченка, День Матері, а різдвяний дали діти української школи. На День Матері вшанували стареньку матір в громаді гарними квітами. Діти української школи брали участь в програмі на Різдво для стареньких у старечім домі. Членки приготовили обід в церковній залі, по Сповіді і Св. Причасті. Приготовили спільне свячене, вечерю на Зеленім Гаю для Самостійників, храм в церковній залі, обід і вечерю в день базару, обід і вечерю на День Подяки і два похоронні обіди. Видали 6 перекусок на різних імпрезах, улаштували санну прогульку зимою і „вінер ровст" для дітей української і недільної школи в Зеленім Гаю. Діти ходили колядувати. Комітет відвідує хворих членок і членів громади, передплачуємо „Український Голос" до місцевого шпиталю. Влаштували весняний продаж Великодного печива, писанок і ручної роботи і печива в день базару. Товариство вислало на свій кошт двоє дітей на літні курси на Зелений Гай, заплатили половину харчів за всіх дітей громади на цих курсах.

Купили фіранки до новозбудованої парафіяльної хати.

Членки товариства належать до всяких інших місцевих організацій. Також помагають в клініці для дітей. Одна з членок положила вінок за поляглих. Т-во свій бюджет до централі, вислало 5 дол. фонд до провінціяльної екзек. і на журнал „Промінь".

Перенесено з 1960 р.	$ 172.25
Прихід в 1961 р.	1,382.20
Розхід в 1961 р.	1,043.71
Осталось в касі	510.71

Заряд на 1962 р.: голова — Анна Тацюк, заст. голови — Марія Чопюк, рек. секр. — Катр. Луцюк, фінанс. секр. — Маруся Костюк. Контрольна комісія — Михайлина Остапович, Орися Кіндрачук і добр. Ю. Стеценко. Комітети: культ освітний — добр. Ю. Стеценко; мистецтва — добр. Ю. Стеценко, Катерина Луцюк, Орися Кіндрачук, Анна Костинюк; програмовий — Марія Марковська, Розалія Луцюк, Настуня Боднар і учителька української і недільної школи — Маруся Костюк; рідної школи — Марія Марковська, Катерина Луцюк і Маруся Костюк; відвідування хворих — Ехт. Гідух і Софія Матушак. Господині — Наст. Гладуш, Наст. Скакун, М. Балян, Марта Ельчук; сестриці — Санда Луцюк і Вас. Ріпак. Почесні сестриці Ехт. Гідух, М. Фіцич, Марія Гнідий і Наст. Луцюк.

Анна Танюк, голова
Катер. Луцюк, секр.

МІЧАМ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жін. тов. в Мічам відбулися у Нар. Домі 3-го грудня. Збори відкрила голова, пані З. Марковська молитвою. Предсідницею зборів була пані П. Олексин а секретаркою пані О. Борса. Діяльність товариства за 1961 рік: відбулося 9 місячних зборів; товариство справило двоє пущень; обід, спільне свячене, храмову перекуску, обід і вечеря під час конвенції; один базар, обід у День Подяки. Відділ жертвував на слідуючі цілі; памятник Шевченка, орган. фонд, пресовий фонд „Променя", Інститут П. Могили в Саскатуні, місцеву церкву і Народний Дім. Т-во сповнило буджет до централі.

З 1960 р. осталось	$889.16
Прихід в 1961 р.	1,136.29
Розхід в 1961 р.	845.79
Осталось в касі	290.50

Заряд т-ва на 1962 рік: голова — Зоня Марковська, заст. голови — Єлисавета Кріпка, рек. секр. — Савеля Сорочка, касієрка — Дора Клюкевич, кор. секр. — Ольга Борса, кон. ком. — Ольга Козак, Параска Пичко, Олеся Сопатик. Сестриці — Розалія Томащук, Василина Залищук, Параска Пичко. Господині — Ольга Козак, Юрківська, Розалія Томащук. Добродійний ком. — Павліна Олексин, Параска Пичко, Юлія Парчевська, референтка журнала — Павліна Олексин.

Зоня Марковська, голова
Савеля Сорочка, секр.

ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.
Відділ ім. С. Русової

Річні збори відбулися 12-го травня 1961 р. в залі при церкві св. Димитрія.

Праця нашого т-ва в минулім році була активна. Цього року було вибрано дві представниці — п. Т. Шнайдрук та п. П. Кумпан до місцевого відділу КУК. Голова п. Шнайдрук була вибрана два рази делеґаткою—раз на передз'їздову конференцію СУС, а другий — п. Шнайдрук з п. Руді на з'їзд Союзу Українок в Гемилтоні. До складу Східньої Екзекутиви на 1961-1962 рр. вибрано від нашого т-ва на 3-тю заступницю голови п. П. Двирничук.

Діяльність т-ва: Відбулося 11 місячних зборів, на яких обговорювали різні справи, складали пляни на дальшу працю, читали обіжники, листи та вели дискусії на вільні теми. Засідань заряду було 3. Відбувся літературно-мистецький вечір присвячений Лесі Українці. Т-во приготовило три святочні обіди, один бенкет з нагоди п'ятиліття Всеч. о. і добр. М. Легенюк, та 4 шкільні прийняття. Відбулись два випродажі вживаних речей та домашнього печива, Відвідували хворих членок по шпиталях; по домах і висилали картки і квіти для хворих. Відбулось чайне прийняття в честь приїзду голови Союзу Укр. Канади п. Стефанії Пауш. Цього року вписалась до нашого т-ва ще одна членкиня. Жін. т-во подарувало ліхтарі в церкву на суму 3,100 дол. За рік товариство жертвувало $3,417.40. В касі осталося $778.11.

Заряд т-ва на 1962 р. пані: Н. Крізель — голова, А. Руді — заступ. голови, П. Кумпан — секретарка, добр. М. Легенюк — заст. секретарки, Д. Ковач — касієрка, Гуцуляк — фін. секретарка. Д. Руді, Кріль, Г. Слюсар — конт. ком., В'юн, Стефанюк — господині. П. Двирничук, А. Борискевич, В'юн, Гаврищук — сестриці. Уступаюча голова пані Т. Шнайдрук подякувала Ф. Легенюкові за моральну підтримку і членкам за кооперацію і побажала успіхів новому зарядові. Слово оцінки праці голови і членства дав настоятель Всеч. о. Легенюк.

Н. Крізель, голова
П. Кумпан, секретарка

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори жіночого товариства відбулися 4-го грудня, 1961 р. в домі п. Марії Бурла,

Збори відкрила голова товариства п. Михайліна Козар, слідувала спільна молитва співом „Отче наш", комп. Кирила Стеценка. Членкинь присутних було 12.

Урядниці відчитали звіти з діяльности цілого року, і контрольна комісія потвердила порядок.

Протягом 1961 р. товариство відбуло 10 місячних зборів і річні збори.

Відбулося 11 соціяльних підприємств, свято в 100-ті роковини смерти Т. Г. Шевченка, в Етелберт і Ґарленд, Ман. і свято Матері в Етелберт.

Товариство вислало делеґатку п. Емілію Ганчарик до Роблину на окружний з'їзд, другу делеґатку тов. вислало п. Степанію Савчин, на провінційний з'їзд у Вінніпегу.

Тов. жертвувало на місцеву церкву 200 дол. готівкою і купило дорогий килим (в сумі 223 дол.) до церкви, як також вислано бюджет до централі.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось в касі	$ 61.23
Прихід за 1961 р.	1,172.25
Розхід за 1961 р.	670.48
В касі осталось	563.00

До заряду вибрані на 1962 рік: Мих. Козар — голова, Марія Григорчук — заст. голови, Емілія Труфин — секретарка, Анна Савчук — заст. секретарки, Степанія Савчин — касієрка. Контрольна комісія — Фіялка Плащанська і Олеся Григорчук, сестриці — Марія Бурла, Текля Шевчук і Анна Кійко.

Голова п. Мих. Козар, подякувала членкиням за їх щиру співпрацю в 1961 р. і побажала успіхів.

Михайліна Козар, голова
Емілія Труфин, секретарка

ГОДСОН БЕЙ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської відбулися в Народнім Домі 15-го січня. Збори відкрила голова пані Анна Словська 1962. і подякувала членкам за кооперацію та заняла місце пресідниці. Секретарка пані І. Гоменюк прочитала звіт минулих річних зборів. Пані Ю. Маленовська— касієрка здала цілорічний звіт.

Діяльність т-ва за 1961 рік: відбулось 11 місячних зборів а 3 надзвичайних; на кожних зборах обіжники були читані і відбувалась мала розігравка. В минулім році відбулося 3 спільних обіди, видали 3 весільні вечері, 10 вечері для Дайнс Клюбу, 2 бенкети, 2 концерти, 2 розігравки. Робили і продавали квіти на День Матері і продавали перекуску для спортовців. Т-во, через комітет відвідування хворих давав дарунки. Вислано один вінок на могилу.

Т-во сповнило буджет, дало на стипендійний фонд. Членкині купили і вишили рушники, пошили стихарчики і купили інші речі до церкви і до парафіяльного дому на суму 150 дол.

Рідна школа була під опікою архімандрита о. Якова Вітенка.

Жертвовано 850 дол. на будову кухні при Народнім Домі.

До заряду на 1962 рік увійшли пані: А. Славська — голова, заст. голови — А. Коленчук, І. Гоменюк — секр., П. Каленчук — касієрка. Ю. Маленовська, П. Щербан, С. Негрич — контрольна комісія. П. Щербан, А. Нобозяк, А. Словська — шпитальний комітет.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось	$244.12
Прихід в 1961 р.	1,783.47
Позходи в 1961 р.	1,731.51
В касі осталось	296.08

А. Словська, голова
І. Гоменюк, секр.

ФОМ ЛЕЙК, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відбулися 6-го грудня 1961 року у домі Н. Головатий голова, пані Летвенюк відкрила збори з колядою „Бог предвічний".

Пані Кресовата була предсідницею, а Н. Василовіч секретаркою. Голова Є. Летвенюк дала звіт і подякувала членкиням за кооперацію. Д. Кітцул — фін. секр. пані Василовіч, секр., К. Дметречук від контрольної комісії і пані Чорній господиня — дали річні звіти діяльности.

В протягу року відбулося 1 річні збори, 10 місячних зборів, 1 засідання, 1 домашне печиво і чай, 1 вечеря, 1 базар 2 „бінго", товариство брало участь в роковинах Шевченка і святі День Матері. Т-во сповнило свій буджет до централі і дало 25 дол. до шпиталю. Членкині ходили колядувати.

Пристарали електричний павук і інші речі до церкви — електричний чайник.

Фінансовий звіт:

В касі осталось з 1960 р.	$ 288.03
Прихід в 1961 р.	1,097.08
Розходи в 1961 р.	738.92
В касі осталось	649.19

Заряд на рік 1962: Марія Кресовата — голова Єлисавета Летвенюк — заст. голови, Василина Василовіч — рек. секр., Марія Франко — касієрка, Василина Василовіч — фін. секр., Мирослава Головата — кор. секр., Василина Чорна — сестриця до церкви, Брикса і Летвенюк — контрольна комісія.

Марія Кресовата, голова
Василина Василовіч, секр.

СТІНЕН, САСК.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори жін. т-ва ім. кн. Ольги в Стінен відбулися 21-го грудня 1961 року у домі пані Д. Гунька. Збори відкрила голова, пані Д. Гунька молитвою. Предсідницею була пані Анна Гуцал, секретаркою пані Марія Корковська, урядниці давали звіт з цілорічної праці. Праця членок ішла досить успішно, в протягу року відбулося 9 місячних зборів, один випродаж домашнього печива, 4 перекуски, 2 обіди і одна весільна вечеря. Товариство брало участь в ріжних імпрезах при церковній громаді, День Подяки і храм св. Дмитрія. Під час Різдвяних свят ходили членки колядувати.

З року 1960 осталось	$480.27
Прихід в 1961 р.	879.64
Розходи в 1961 р.	973.88
В касі осталось	386.03

Заряд на 1961 рік остається той самий що був на рік 1960.

Докія Гунька, голова
Єлисавета Цукорник, секр.

ПРИВІТАННЯ ЧЛЕНКИ МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Членки відділу Доньки України в Монтреалі завітали до дому пані Мединської на 22-го січня, щоб привітати її з днем уродин та побажати їй всього добра.

Пані Мединська є довголітньою членкою нашого товариства і занимала відповідальне місце в його заряді через 9 років.

По приємній гостині пані Є. Гукало вручила невеличкий даруночок від присутніх членок і пані Стефанюк, яка з незалежних від неї причин не могла прибути. Пані Стефанія Мединська щиро подякувала всім з тої нагоди зложила 6 дол. на пресовий фонд „Променя".

Бажаємо пані Мединській кріпкого здоровя, багато добра, щастя і веселости для всієї її родини.

О. Радченко

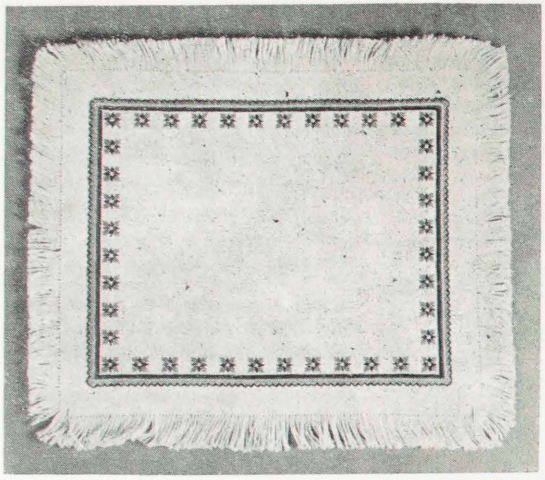

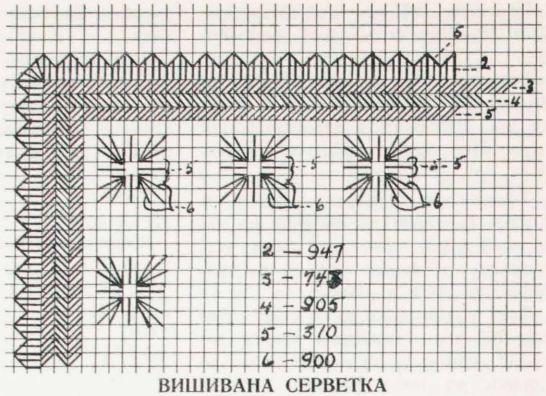

ВИШИВАНА СЕРВЕТКА

Подаємо зразок малої серветки, що вишивана яворівським взором на кремовім полотні. Ця вишивка є легка до виконання і дуже надається до навчання початкуючих вишивальниць. Така серветка годиться на столик чи під лямпу. Також немає кращого і недорогого подарунку як українська вишивка.

Спосіб до виконання яворівських стібів подається в книжці Ukrainian Embroidery Designs and Stitches.

Полотно вживаємо панаму (бавовняну), льонне або гардінгер.

Нитки Д.М.С. "six strand".

Краски: зелена 905, жовта 74, темно-помаранчева 900, ясно-помаранчова 947, чорна 310.

За Комітет Мистецтва і Музею,
Софія Сенишин.

Др. і пані П. Смильські
в Гемилтоні, Онт.
пересилають
НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ І ПРИВІТ
СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-ліття.
Найкращих успіхів в майбутній праці!

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ І ПРИВІТАННЯ
з нагоди 35-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
складають
Др. і пані С. Кпимашко
з Гемилтону, Онт.
Признання за працю в минулому
і
багато успіхів у майбутньому.

В РІК 35-ЛІТТЯ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
висловлюємо признання
ЗА ПРОРОБЛЕНУ ПРАЦЮ В МИНУЛОМУ ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ А БАГАТО УСПІХІВ В БУДУЧОМУ.
Др. і пані М. Лазарович,
Гемилтон, Онт.

З нагоди 35-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
висловлюю признання всім бувшим і теперішнім провідницям та редакції журнала „ПРОМІНЬ".
Хай Господь благословить до дальшої народної праці.
Магдалина Туртяк, Ґримсбі, Онт.

ВІДДІЛ ім. Л. УКРАЇНКИ
у Вірдейл, Саск.
з нагоди 35-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
складає привіт і признання всьому членству за активну працю і бажає успіхів.
А. Присяжна, голова. **Д. Запаринюк,** секр.

ЖІНОЧЕ Т-ВО ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ
ПРИ ЦЕРКВІ СВ. МИХАЇЛА
У ВІННІПЕҐУ
з нагоди 35-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
засилає
найкращі побажання провідницям і всьому членству. Щасти Боже на будуче.
Вікторія Ґоряк, голова
Раїса Супрун, секретарка

ЧЛЕНСТВО ПО ВІДДІЛАХ ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

На цім місці хочемо бодай кількома словами виявити оцінку членству по відділах за постійну працю в користь журнала. Крім пожертв на прес. фонд, що є дуже цінним, поодинокі членки докладають багато зусиль у приєднанні нових передплатників.

Минулий попередній м. березень приніс нам 50 нових передплатниць, квітень знов дає нам нових пів сотні. Ці труди у поширенні журнала можемо звадячувати нашому членству та не менше тепло вітаємо і нових передплатниць нашого журнала.

В Торонті інтенсивну працю веде пані Анна Євчук, — придбала в квітні 7 нових передплатниць, у Вірдейл, Саскачевані пані А. Присяжна також здобула 7 нових, а пані Анна Звоздецька з Сенгудо 6 нових. В Саскатуні працює щиро пані Дорош, у Виниярд — пані А. Стечишин. Понище знайдете імена і число здобутих передплатників, хоч і в меншім числі, але не менше цінних у своїй роботі для „Променя".

Кличемо інші місцевости до активної праці для нашого журнала. Журнал „Промінь" для всіх, для широких кол нашого українського жіноцтва у вільному світі. Користаймо з нього!

Адміністрація

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані М. Боднарчук — Скарборо, Онт. —	3
Пані О. Мельничук — Вегревил, Алта. —	1
Пані Анна Горбай — Роблин, Ман. —	2
Пані Розалія Пелешок — Мензі, Ман. —	2
Пані Т. Козунь — Айлшем, Саск. —	1
Пані А. Мудра — Реджайна, Саск. —	1
Добр. Л. Слюзар — Монтреал, Кве. —	2
Пані А. Стечишин — Виниярд, Саск. —	3
Пані О. Веньгер — Форт Вілліям, Онт. —	1
Пані Ю Талпаш — Бюкенен, Саск. —	2
Пані К. Лушюк — Вакав, Саск. —	1
Пані А. Стечишин — Вінніпег, Ман. —	2
Пані М. Киріяк — Радвей, Алта. —	1
Пані О. Піць — Йорктон, Саск. —	2
Добр. С. Сенишин — Саскатун, Саск. —	1
Пані А. Звоздецька — Сенгудо, Алта. —	6
Пані В. Кукса — Вінніпег, Ман. —	3
Пані Перепелюк — Флін Флон, Ман. —	2
Пані Анна Савчук — Баргид, Алта. —	1
Ігумен А. Щербань — Торсбі, Алта. —	1
Пані А. Євчук — Дависвю, Норт Торонто, Онт. —	7
Пані М. Дорош — Саскатун, Саск. —	2

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон, Алта. з нагоди 35-ліття С. У. К. —	$80.00
Відділ ім. О. Пчілки — Йорктон, Саск. переслала добр. О. Бойчук —	32.00
Відділ ім. Лесі Українки — Ту Гилс, Алта — переслала П. Мулька —	25.00
Відділ ім. княгині Ольги — Гронлид, Саск. — з нагоди святкування 35-ліття Союзу	25.00
Відділ ім. кн. Ольги — Вегревил, Алта. — переслала пані О. Мельничук.	25.00
Відділ ім. С. Русової — Лонг Бренч, Онт. — переслав о. Легенюк —	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської — при церкві св. Михаїла у Вінніпегу, Ман. —	20.00
Відділ Калина — Гемилтон, Онт. переслала О. Сушко	15.00
Пані Анна Тріщук — Кадворт, Саск. — збірка під час гостини з нагоди хрещення сина, Мих. і Юстини Кіндрачуків —	10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Волей, Б. К. з нагоди 35-ліття С. У. К. —	10.00
о. О. Костюк — Волей, Б. К. — збірка на прийнятті в честь пані Зеновії Арійчук —	6.00
Пані Розалія Романко — Міміко, Онт. —	10.00
о. В. Бойчук — Йорктон, Саск. — збірка на похороні бл. п. Марії Дутчак —	10.00
Відділ Доньки України — Монтреал, Кве. —	10.00
Відділ ім. Лесі Українки — Норт Бетлфорд, Саск.	7.00
Пані С. Мединська — Монтреал, Кве. —	6.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Вайта, Ман. — з нагоди свята Л. Українки —	5.80
Пані М. Андрушко — Форт Френсес, Онт. — передала від відділу ім. Л. Українки —	5.50
Із збірки на похороні бл. п. Евдокії Войцик —	5.00
Відділ ім. О. Басарабової — Вакав, Саск. —	5.00
Відділ ім. кн. Ольги — Айтуна, Саск. —	5.00
Пані М. Гулька — Ватерфорд, Онт. —	3.50
Відділ ім. Л. Українки — Ватсон, Саск. З нагоди свята Л. Українки —	3.00
Пані Анна Євчук — Дависвю, Онт. —	2.00
Пані Є. Деренюк — Дависвю, Онт. —	1.50
Добр. О. Савчук — Вінніпег, Ман. —	1.50
Пані Ю. Талпаш — Бюкене, Саск. —	1.50
Пані А. Кіпибіда, Монтреал, Кве. —	1.50
Пані А. Гулевич — Монтреал, Кве. —	1.50
Пані А. Барабаш — Монтреал, Кве. —	1.50
Пані Марія Гриценко — Венкувер, Б. К. —	1.50
Пані В. Фастрига — Гемилтон, Онт. —	1.00
Пані М. Фудима — Вінніпег, Ман. —	1.00
Пані Є. Бурянин — Джесмин, Саск. —	1.00
Пані Л. Должалко — Торонто, Онт. —	1.00
Пані А. Полович — Ватсон, Саск. —	1.00
Пані С. Дроздовська — Едмонтон, Алта. —	.50
Пані А. Лучик — Вінніпег, Ман. —	.50
Пані М. Березюк — Гомфілд, Саск. —	.50
Пані М. Чайка — Келегер, Саск. —	.50
Пані Т. Деда — Вінніпег, Ман. —	.50

НОВЕ АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ

Вже вийшла з друку в англійській мові, накладом СУЖЕРО-ДОБРУС, книжка д-ра МАРТИ ЧИЖ під заголовком: „ДОЛЯ ЖІНКИ І ДИТИНИ В МОДЕРНОМУ НЕВІЛЬНИЦТВІ — СССР." Ця книжка є новим вкладом автора й видавців у справі освідомлення Західнього світу про невільництво в СССР, про долю людини в нашій поневоленій Україні.

Закликаємо всіх свідомих українців, українські (особливо жіночі) організації допомогти нам в справі поширення цієї документальної, змістовної книжки в англомовному світі.

Книжка видана в твердій обкладинці, з сорочкою, стор. 175. Ціна — 2 дол.

Замовляйте на адресу:

N. Kostiuk, 15 St. Dunstan Dr., Scarborough, Ont.

P JAN 62
MALANCHUK MRS N
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

УВАГА! УВАГА!

Подаємо до відома наших читачів, що в США виходить друком єдиний в діяспорі, український виховний журнал „Життя і Школа". Журнал подає матеріяли на виховно педагогічні теми і тому повинен знаходитись в кожній українській школі, молодечій установі в руках наших педагогів та виховників і батьків. „Життя і Школа" появляється друком (з певними змінами назви) вже восьмий рік і в ньому друкувалась і друкуєсь низка наших кращих педагогів але для зміцнення фондів та поліпшення змісту необхідно приєднати більше нових передплатників. Річна передплата виносить $3.00, прохаємо всіх зацікавлених замовляти його разом з вплатами під адресою:

ZHYTTIA I SHKOLA, DR. W. LUCIW. 35 Day Street
New Haven, Conn, U. S. A.

Коли ви ще не маєте книжки

Пробудження Духа

то набудьте її тепер.

НАПИСАЛА ЦЮ КНИЖКУ НАША УКРАЇНСЬКА АВТОРКА **ТЕТЯНА ШЕВЧУК.**

Чи ваша душа буває сповнена терпінь, жалю, або огірчень? Часто шукаєте забуття і не можете його знайти.

Пізнати дійсні вартости життя, увійти в розмову з Богом, пізнати Його велику мудрість, побачити і зрозуміти душу свого ближнього — це завдання книжки „Пробудження Духа". Вона дасть вам нагоду побути самому з собою і поглянути на себе в своє духове зеркало.

Книжка має 12 окремих розділів. Гарно видана. Стор. 124. Ціна **$2.00**

Замовлення слати на адресу:

Mrs. Tania E. Bishop
1526 Riverside, Spokane 11, Wash., USA

DOMINION RESTAURANT
"Air Conditioned"
Have the Best Meals
in North Battleford for Saskatchewan

Lucyk's Book & Gift Shop
School and office supplies, China,
Gifts and Greeting cards
North Battleford, Sask.

Fort Motel Battleford's Newest
Fort Motel Battleford's newest pleasantly located (at the) junction highway 5—40—4 West.
Spacious grounds fully modern
Single, double & family units with:
Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

НАЙКРАЩЕ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ВАШОГО ОДЯГУ!
KINGSWAY DRY CLEANING
9232—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—2710
Петро Федьо і **Пилип Коваль,** власники

For the "REST" of your life
Stay at the
AUDITORIUM HOTEL
D. G. LUTZAK, Mgr.
North Battleford, Sask. Phone 445-2456

НАЙКРАЩІ КВІТИ НА ВСЯКУ ОКАЗІЮ!
MICHAEL'S FLOWERS
9712—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—4025
Марія Бісюк, власник

THE ROXY PHOTO STUDIO
and
PHOTOGRAPHIC SUPPLY STORE
Box 217 — North Battleford, Sask.

ВІДСВІЖУЮЧІ НАПИТКИ ДОБІРНОЇ ЯКОСТИ!
Prairie Rose Manufacturing Co. Ltd.
9611—104 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 422—1881
Василь Гавриляк, власник